- 29 -

ANKEBÛT SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 29, nüzûl sıralamasına göre 85, mesânî kısmının birinci grubunun ilk sûresi olan An-kebût sûresi Mekke'de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 69 dur

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Adını içindeki 41. âyette geçen ve örümcek anlamına gelen "Ankebût" kelimesinden almış ve Mekke'de akıl almaz işkencelerden bunalmış Müslümanların Habeşistan'a hicret günlerinde nâzil olmuş bir sûre ile karşı karşıyayız. İnşallah bu haftadan itibaren tanımaya başlayacağımız Ankebût sûresinin işlediği ana konuları şöylece ifade etmeye çalışalım.

Rabbimiz bu mübârek sûresinde, akla hayale gelmedik işkenceler altında bunalmış mü'minleri teselli etmek, müşrikler karşısında dirençlerini artırmak ve cesaret kazandırmak ister. Kendisine iman ve peygamberine teslimiyetleri sonucunda kesin zafere ulaşacak olanların kendileri olduğu vurgulanarak onlara bir destek, karşılarındaki Allah düşmanlarının da tıpkı kendilerinden öncekiler gibi âkıbetlerinin helâk olduğu uyarısıyla onlar için de bir tehdit oluşturmak üzere bu sûresini gönderiyordu.

Bu bağlamda, müşriklerin Müslüman olmuş çocuklarının ebeveynlerine karşı davranışları konusuna açıklık getirilmektedir. Allah'ın, peygamberinin amansız düşmanı olan müşrik ebeveynler Müslüman olmuş evlatlarını Allah'a ve peygamberine itaat yerine kendilerine ita- at etmeleri gerektiğini, ana baba hakkının her şeyin önünde olması gerektiğini iddia ediyorlardı. Böylece çocuklarının İslâm'ı terk edip kendi dinlerine dönmelerini istiyorlardı. Bizim emirlerimizi dinlemediğiniz sürece dininizin emirlerine de karşı gelmiş olursunuz diye delil de getirmeye çalışıyorlardı. İşte onların bu iddialarına sûrenin 8. âyetiyle cevap veriliyor.

Kimileri de; sizler bizi dinleyin. Sizin sorumluluğunuz, günâhlarınız bizim boynumuza olsun. Eğer bizi dinleyip yeni girdiğiniz bu dini terk etmenizden dolayı bir vebal gelecekse onu biz yüklenelim. Yarın Allah huzurunda sizin tüm günâhlarınızı biz yüklenelim diyerek gençleri Allah yolundan çevirmeye çalışıyorlardı da Rabbimiz bu sûrenin 12-13. âyetlerinde bunlara da cevap verdi.

Yine sûrenin ilerleyen bölümlerinde geçmiş ümmetlerden iman eden mü'minlerin hayatlarından pasajlar sunarak, mü'minlerin ilk dönemler sıkıntılar çekmiş olsalar da sonunda kurtulanlar, başarıya ulaşanlar olduğu vurgulanarak, peygamber efendimize ve beraberindeki bir avuç gariban müslümana; dayanın, direnin, cesaretinizi kaybet-meyin, kesin olarak bilin ki çok yakında Allah'ın yardımı gelecektir müjdesi verilmektedir. Karşılarındaki kâfirlere de; sizler de önceki kâ-firlerin başlarına gelenlere hazırlanın tehdidinde bulunularak açık bir şekilde uyarı sürdürülmektedir.

Daha sonra mü'minlere şöyle bir yol gösteriliyor: "Ey Müslü-manlar, eğer içinde bulunduğunuz şartlar, işkenceler dayanamayacağınız bir safhaya gelmişse, imanlarınızı terk etmek yerine ülkenizi terk edin. Allah'ın arzı geniştir; Allah'a kulluğunuzu rahatça icra edebileceğiniz yeni bir yer bulup hicret edin." Mesajı verilmektedir. Onlara böyle bir kapı açılırken, karşılarındaki müşrikler tekrar tekrar İslâm'ı anlamaya ve kabul etmeye çağrılıyor. Tevhid ve âhiretle ilgili çok güçlü deliller öne sürülerek, çevredeki âyetlere dikkat çekilerek akılları erdirilmek isteniyor. İşte bu minval üzere devam eden sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya başlayalım inşallah.

Evet hicretten önce en son gelen sûrelerden birisi olan yâni Mekke'de en son gelen 69 âyetlik, kitabımızın 29. sırasına yerleştirilmiştir bir sûre olan Ankebût sûresinin içinde geçen ankebût kelimesi örümcek demektir. Sûrenin 41. âyetinde anlatılan bir misalden ötürü sûreye bu isim verilmiştir. Sûre huruf-ı mukatta âyetiyle başlamaktadır.

1. "Elif, Lam, Mim."

Sûre hurufu mukatta ile başlıyor. Ve bu sûreyi takip eden Rum, Lokman ve secde sûreleri de aynı müteşabih âyetle başlar. Sözünü ettiğimiz bu dört sûrenin dördü de Medenidir. Huruf-ı mukatta harfleriyle alâkalı, bu müteşabih âyetlerle alâkalı önceki bölümlerimizde bir şeyler söylediğimiz için geçiyoruz.

2,3. "Andolsun, biz kendilerinden öncekileri de denemişken, insanlar, "İnandık" deyince, denenmeden bırakılacaklarını mı sanarlar? Allah elbette doğruları ortaya koyacak ve elbette yalancıları da ortaya koyacaktır."

İnsanlar sadece amenna deyivermekle terk edileceklerini mi zannettiler? İman ettik deyivermekle salıverileceklerini mi zannediyorlar? Öyle mi hesap ediyorlar? Öyle mi umuyorlar ki amenna deyiverecekler, inandık deyiverecekler de salınıverecekler öyle mi? Hesaplarını kitaplarını buna göre mi yapıyorlar? İman ettik deyiverecekler ve sonra hemen cennete gidecekler öyle mi? Dünyada hiçbir sıkıntı çek-meyecekler ve âhirette de kurtulacaklar. İmtihan edilmeyecekler, denenmeyecekler öyle mi?

İman ettik diyenlere sesleniyor Rabbimiz. Diyor ki iman ettik demeniz yetmiyor. Bu iman iddialarımızın pratiğini, amelini isteyecek Rabbimiz. İman iddiasında bulunan herkesi deneyecek Rabbimiz. Acaba böyle bir iddiada bulunan insanların sözleriyle amelleri, iddialarıyla hayatları, düşünceleriyle hareketleri bir mi? Değil mi? Öyleyse kişi Kur'an'ın bir konudaki uyarısına iman ettim dese de, sonra o konuda Allah imkân verip de imtihan edince, deneyince sanki kâfirler gi-bi o konuda her hangi bir uyarı yokmuş gibi davranıyorsa, Kur'an'dan habersiz yaşıyorsa ya da kitabının o âyetinden haberi yoksa o zaman o da onlardan olacaktır Allah korusun.

Yâni hangi konunun imanını gündeme getirmişsek o konuda mutlaka bir denenme gelecektir karşımıza. Neye inandığımızı söylemişsek o konuda deneneceğiz ki sağlam mı inanmışız, yoksa değil mi? Bu ortaya çıksın. Meselâ bir müslüman infaka veya zekâta inandığını mı iddia ediyor? Eğer bolca param olsaydı ben onu Allah yolunda infak ederdim mi diyor? O konuda mutlaka kendisine denenme gelecektir. Allah günün birinde ona bolca bir para verecek, bu imkânı yaratacak ve onun sağlam mı inandığını, yoksa cıvık mı inandığını ortaya çıkaracaktır.

Veya bir müslüman eğer boş zamanım olsaydı ben de onu Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini öğrenmeye harcardım mı di-yor? Bu konuda bir iman mı ortaya koyuyor? Allah günün birinde onun karşısına bolca bir zaman çıkarıp onun inanıp inanmadığını ortaya çıkaracaktır.

Veya meselâ bir kadın eğer Allah beni iyi bir ortamda yaratsaydı ben de tepeden tırnağa örtünürdüm mü diyor? Allah mutlaka onun karşısına böyle bir ortam çıkaracak ve onun bu konudaki samimiyetini deneyecektir. Yâni hangi konunun imanını gündeme getirmişsek, hangi konuda ne tür bir iddiada bulunmuşsak, o konuda Allah bize denenme gönderecektir. Fırsat verip sağlam mı, yoksa bozuk mu inandığımızı ortaya koyma imkânı yaratacaktır. Değilse o konuda imkân vermese kimin ciddi, kimin yalancı olduğu ortaya çıkmaz.

Ama eğer şu anda inandık dediğimiz pek çok konuda Allah bizim karşımıza denenme imkânı çıkarmıyorsa, o konu da bizim karşımıza fırsat çıkarmıyorsa o zaman şu iki şeyden birisi geçerlidir:

a: Ya ciddi inanmadığımız için Allah o konuda bizim karşımıza gerçekleştirme imkânı çıkarmıyor.

b: Ya da daha önce aynı konuda Rabbimiz bizim karşımıza imkânlar çıkararak bizi denedi denedi de biz hiç bir şey yapmadık ar-tık yeni imkânlar çıkarmıyor demektir. Öyle değil mi? Eğer hayatımız hep aynı noktadaysa, bilgilenmemiz hep aynı yerdeyse, hep aynı iman seviyesinde duruyorsak, kitap ve sünnetten yeni yeni iman birimleri öğrenip imanımızı artırmıyorsak, aynı iman seviyesinde duruyorsak elbette yeni imtihanlar gelmeyecektir.

Meselâ bir adam çocukluğunda Kur'an'dan bazı sûreleri öğrenmiş ama kırk senedir içindekileri tanımaya yanaşmıyorsa ne denemesi gelecek de ona? Yeni bir şeyler öğrenecek, yeni bir iman iddi-asında bulunacak, bu duyduğuma da iman ettim ya Rabbi diyecek ve hemen arkasından denenme gelecektir. Evet sadece mücerret iman deyivermekle kurtulacağınızı sanmayın. Unutmayın ki:

Onlardan öncekileri de denedik. Baksanıza Biz nicelerini denemekteyiz. Sizden öncekileri de imtihana tabi tuttuk. Sıkıntılar, dertler, hastalıklar, savaşlar, zenginlikler, fakirlikler, ölümler, yaralanmalarla denedik ki, kim sadâkatle Allah'a bağlı? Kim sahte inanmış? Ben de müslümanım diyen, biz de müslümanız diyen herkes mutlaka denenecektir. Neyle, nasıl denenecekler? Rab Ben mi? Değil mi? Yaratıcı Ben mi? değil mi? Bunları veren ben mi? değil mi? Bu bedenin, bu canın, bu hayatın Benim mi? senin mi? Şu elindeki mallar, mülkler, fırsatlar, imkânlar senin mi? Benim mi? Şu evlâtların senin mi? Benim mi? Baba, ana, dükkan, tezgah senin mi? Benim mi? Hayata egemen olan sen misin? Ben miyim? Ya Rabbi sen bana akıl vermişsin, hayat vermişsin, mal, mülk, evlât vermişsin ama ben onları senin yolunda değil de başka şeyler peşinde kullanıyorum mu diyeceksin? Yoksa Benim yolumda mı kullanacaksın? İşte tüm bu konularda kullarını dener Allah.

Yâni inandım dediği sözünün eri midir? Değil midir? Ben Allah'a ve Allah'tan gelenlere inandım diyen bir kişi ve toplum bu sözünde samimi mi? değil mi? Rabbimiz bunu deneyecektir. İnsanlar müslümanlıklarında samimi mi? değil mi? bunu zaten Rabbimiz biliyor da bizi bize ispat edecek. Yarın bir itiraz hakkımız kalmayacak. Allah sadıkları da, yalancıları da denemelerden geçirerek böylece ortaya koymaktadır.

Bugün herkes kendini beğeniyor, herkes biz en iyi müslüma-nız, bizden daha iyi müslüman olamaz diyor. Bizler şu anda Allah'ın istediği bir hayatın içindeyiz, elbette Allah bizi cennetine koyacaktır. Bizi koymayıp da cennetine sığırları mı koyacak diyor. Halbuki bakın Rabbimiz buyuruyor ki, sizler denenmeden, imtihana çekilmeden bırakılacağınızı mı zannediyorsunuz?

Bu âyet Mekke’de hicret edemeyerek oldukları yerde kalanlar hakkında nâzil olmuştur. Allah’ın Resûlü hangi coğrafyada olurlarsa olsunlar bütün müslümanların bulundukları ortamları terk edip Medine’ye İslâm devletine hicret edip müslümanların gücünü artırmalarını emretmişti. Mekke’de yaşayan bir kısım müslüman önce bu emre uyarak Mekke’den hicret için harekete geçmişler, ama müşriklerin en-gellemesiyle geri dönmüşlerdi. İşte onları kınamak üzere gelen bu âyetleri müslümanlar onlara yazıp gönderdiler. Dikkat edin, durumunuz iyi değildir diye onları uyardılar. Bu uyarı üzerine o müslümanlar tekrar yola çıktılar, kendilerini engellemeye çalışan müşriklerle savaştılar, bir kısmı şehid olurken, bir kısmı da Medine’ye, hicret yurduna ulaşabildi. Evet bu âyet onlar hakkında inmiştir, ama âyetin hükmü umumidir ve kıyamete kadar hükmü bâki olarak bütün müslümanlara şamildir.

İnandık deyivermekle iş bitti mi zannediyorsunuz? İnanç yolunuzda, iman yolunuzda ailenizden, çevrenizden, toplumunuzdan, düş-manlarınızdan, tâğutlardan bir takım belâlar, musibetler, tepkiler gelmeden, işinizden, aşınızdan, malınızdan, mülkünüzden, sosyal statülerinizden bir şeyler kaybetmeden salınıverileceğinizi mi zannediyorsunuz diyor Rabbimiz.

Şurasını hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayalım ki, zaten bizler iman davasında denenmek için bu dünyaya geldik. Öyle değil mi? Eğer inandık deyivermekle iş bitmiş olsaydı, zaten bunu “galu belâ”da söylemiştik. İman ettik ya Rabbi, sen bizim Rabbimizsin demiştik. Eğer iş sadece bunu söylemekse, o zaman niye bu dünyaya geldik? Bu sözümüzde samimi miyiz, değil miyiz denenmek için geldik bu dünyaya. İmtihan için, ibtilâ için, belâ için geldik bu âleme.

İmam Kurtubî der ki; Belâ en çok peygamberlere, peygamber yolunun yolcuları olan âlimlere ve onların yolunda olan samimi mü’-minlere gelir. Belâ insanların imanlarının derecesine göre gelir. Unutmayalım ki şu anda kanları akıtılanlar, zindanlara tıkılanlar, çeşitli belâlara maruz kalanlar imanları bizden çok daha kuvvetli olanlar ol-dukları için bu tür imtihanlara tabi tutuluyorlar. Din yönünden salâbet sahipleridir onlar. Ama din yönünden tavizkâr olanlar, ufak tefek sıkıştırmalar karşısında geri adım atmaya hazır olanlar daha az belâya uğrayacaklardır. İşleri tıkırında olacaktır onların. Kasaları keseleri dol-maya, makamları koltukları büyümeye devam edecektir. İşte şu anda bizler de müslümanız, ama imanımız müslümanlığımızı tümüyle ortaya koyamadı. İmanımız dinimizin tümünü uygulama alanına koymaya gelemedi. Hani Yusuf sûresinde öyle deniyordu:

“Onların çoğu ortak koşmadan Allah'a inanmazlar.”

(Yunus 106)

İnansalar bile onların pek çoğu Allah'a ancak müşrik olarak inanırlar. Şirk koşar da öyle inanırlar Allah'a. Müşrikçe bir mü'minlik-ten yanadırlar. Müşrikçe bir iman, hıristiyanca bir imandan yanadırlar. Yaratıcı olarak Allah'a inanırlar, ama yönetici olarak inanmazlar. Göklerde hakim ve egemen bilirler Allah'ı, ama yerde başka egemenlerin varlığına inanırlar. Yâni illa Allah'a ortaklar bulurlar. Kendilerinin de tanrılıklarını iddia ederler. Kendileri gibi olanları da tanrı makamında görürler. Bazen güneşi, bazen ayı, bazen yıldızları, bazen insanları, idarecileri, tâğutları, bazen onların yasalarını, yönetmeliklerini, bazen âdetleri, bazen modayı tanrı makamında görürler. Hem Allah'ı dinle-yelim hem de bunları derler. Hayatımızın bazı bölümlerine Allah, bazı bölümlerine de bunlar karışsın derler. Allah yoluna, peygamber yo-luna, vahiy yoluna kurban olacakları yerde Allah ve peygamberi karşısında eğilenler karşısında eğiliyorlar.

Allah'a kul olacakları yerde kendi hevâ ve hevesleriyle uydur-dukları sistemlere, kendi diktikleri putlara kul köle olurlar. Ama so-nunda o uydurdukları tanrılar kendilerine hiç bir fayda sağlamaz. Allah'ın namazına inanırlar, ama ekonomisine inanmazlar. Orucuna ina-nırlar, ama hukukuna inanmazlar. Haccına inanırlar, ama tesettürüne inanmazlar. Kendilerini mülkün sahibi görürler. Sadece Allah yetkisinde olan zekâtta, infakta Allah'tan başkalarına hisse ayırırlar. Sadece Allah'ı dinlemeleri gerekirken, başkalarını da dinlerler. Sadece Allah yasalarını uygulamaları gerekirken, başkalarının yasalarını da uygularlar. Allah'a inanırlar, ama sebeplere de inanırlar. Allah'ı severler, ama tağutları da severler. Neticede inanmazlar mı çıkıyor, dilim var-mıyor onu söylemeye.

Peki sebebi nedir bunun? Benim anladığım o ki, imanlar kalplerde kökleşmemiş, ya da kökleşen imanlar henüz dışa taşacak, amele dönüşecek noktaya gelmemiş. Her ne kadar amel imandan bir cüz sayılmamışsa da, bazı âlimlerce amel imanın muhafızıdır. Yâni o za-man amelsiz iman muhafızsız kaldığı için sönmeye, yok olmaya mah-kum olmuştur Allah korusun. Rabbimizin kitabında; "ey iman edenler, iman edin!" hitabı galiba bunu anlatıyor. Eğer bir insanın kalbini yarıp bakabilsek iş biraz kolay olacak. O zaman; eh benim imanım iyi, yahut kötü diyebilecek ve kontrol edebileceğiz, ama bu mümkün değil. O halde başka çaremiz yok, amellerimize bakacağız, düşüncemize bakacağız, meyil ve arzularımıza bakacağız, kabul ve retlerimize bakacağız. Çünkü biliyoruz ki önüne konan cenazenin namazını kıldıracak adam, her halde onun kalbini yarıp içine bakıp öyle karar vermez de sorar çevresine; cemaat, bu adamı nasıl bilirsiniz? Namaz kılar mıydı? Filan diye.

Eh şöyle haftada bir kere, bir Cuma gecesi kalbimizi bir kontrol ettik yetmez mi? Hayır, bakın Resûlullah efendimiz buyurur ki; "kalp bir tüye benzer, her an

sağa sola oynayabilir, onu her an kontrol edin.” Unutmayalım ki mürtetlik mü’minin kapı komşusudur. Yâni mürtetlik mü’min için söz konusudur, kâfir için değil.

4. “Yoksa, kötülük yapanlar Bizden kaçabileceklerini mi sanarlar? Ne kötü hüküm veriyorlar!”

Seyyiat işleyenler, kötülüklerin peşine düşenler, Bize karşı sa-dâkatle imanı ve kulluğu değil de isyanı seçenler bizi geçeceklerini mi zannediyorlar? Bizi diskalifiye edecekler, bizden saklanıp kaçabileceklerini mi zannediyorlar? Bizi mağlup edebileceklerini mi hesap edi-yorlar? Bizi âciz bırakacaklar öyle mi? Bizim hayat programımızın dı-şında bir hayat yaşayabilecekler öyle mi? Ne kötü hükmediyorlar bu adamlar? Ne kötü, ne yanlış hükmediyorlar? Düşünceleri, anlayışları, yargıları ne kadar yanlış? Allah’a kafa tutuyorlar. Allah’a savaş ilân ediyorlar. Allah’ın dinine harp açıyorlar. Allah’ın kitabına, Allah’ın elçilerine tuzaklar kurmaya çalışıyorlar. Yeryüzünde Allah’a ve elçilerine hayat hakkı tanımamaya çalışıyorlar. Allah’ın sistemini, Allah’ın şeriatını reddetmeye, müslümanları yok etmeye çalışıyorlar.

Akılsız zavallılar zannediyorlar ki Allah’la tutuştukları bu savaşta Allah’ı mağlup edecekler. Zannediyorlar ki Allah’ın dinini yeryüzünde silecekler. Allah’ın yetkilerini gasp edeceklerini zannediyorlar. Bu zanları ne kadar kötü bir zan? Ne kadar kötü düşünüyorlar? Allah’ın kendilerine verdiği güç ve kuvvetleriyle, Allah’ın kendilerine bu dünyada tanıdığı geçici yetkileriyle yapmıyorlar mı bunu? Şu anda ellerindeki gücü veren Allah değil mi? Bu güçlerinin ebedî olduğunu mu zannediyor bu adamlar? Ölmeyecekler mi? Bu imkân alınmayacak mı ellerinden? Halbuki hiç düşünmüyorlar zavallılar. Benin bu gücümü, kuvvetimi, hayatımı veren Allah’tır. Bir gün gelecek benden öncekiler gibi ben de öleceğim. Benden önce benden çok daha güç ve kuvvete sahip olanlar bile Rabbimin bu ölüm yasasından kurtulamamışlar. Kimse Allah’la baş edememişken ben nasıl baş edebilirim? diye zerre kadar düşünemiyorlar hainler.

5. “Allah'la karşılaşmayı uman bilsin ki, Allah'ın bunun için belirttiği vakit gelecektir. O, işitir ve bilir.”

Kim Allah’a likayı, Allah’la karşılaşmayı ümit ederse, Rabbine kavuşmak isterse, hedefi buysa, bu hedefine ulaşmak heyecanıyla bir hayat yaşıyorsa kesinlikle bilsin ki Mevlâ’nın bu konudaki programı, düzenleme zamanı gelecektir. Evet kim ki yaşadığı bu dünya hayatında öldükten sonra tekrar dirilip Allah’la beraber olma hesabı için-deyse, Allah’la karşı karşıya geleceğine iman ediyor ve

hayatını bu imânâ bina ederek yaşıyorsa bilsin ki muhakkak Allah'ın tayin buyurduğu ecel gelecektir. O kişi umduğuna mutlaka kavuşacaktır.

Bilesiniz ki O Allah her şeyi işiten ve her şeyi bilendir. Madem ki Allah var, madem ki bu hayat Allah'tan, madem ki bu hayatın sonunda ölüm var, madem ki sonunda her şeyi bilen ve işiten bir Allah'ın hesabıyla karşı karşıya geleceğiz o zaman yapılacak iş Allah'a iman, Allah'a kulluk, Allah'ın hesabını iki kaşımızın arasında bilmek ve Onunla karşı karşıya geleceğimiz günün bilinciyle Onun yolunda cehd ü gayret göstermektir.

6. "Hak uğrunda cihad eden, ancak kendisi için cihad etmiş olur. Doğrusu Allah, âlemlerden müstağnîdir."

Kim Allah yolunda cehd ederse, kim Allah'a kulluk yolunda cehd ü gayret içinde olursa, kim imanını gündeme getirme adına amel ortaya koyma kavgası içine girerse, kim bir ömrü Allah yolunda tüketirse, kim Allah yolunda Allah'ın egemenliği adına, Allah kullarının dirilişi adına, Allah'a kullar kazandırma adına savaşırsa. Kim insanların cennet yollarını açma, cehennem yollarına barikatlar koyma adına ölür, ya da öldürülürse işte bu kişi kendi menfaati için, kendi kazancı için cihad etmiş ve kendi nefsi için çalışıp çabalamış ve kazanmıştır.

Çünkü Allah Ğanî'dir, Allah zengindir, tüm âlemlerden müstağnîdir, kimseye ihtiyacı yoktur. Kim ne yaparsa kendisi için yapar. Allah'ın hiç kimsenin yaptıklarına ihtiyacı yoktur. Ne namazımıza, ne orucumuza, ne sadakamıza, ne cihadımıza, ne müslümanlığımıza ih-tiyacı yoktur Allah'ın. Tüm dünya müslüman olsa, tüm dünya peygam-ber gibi Allah'a mükemmel kulluk yapsa, yeryüzündeki tüm kullar melekler gibi Allah'a kulluk yapsalar bile bu Allah'ın mülküne bir şey ilave etmeyeceği gibi, hepiniz tüm insanlar Firavun gibi Rabbinize düşmanlık etseniz, Onunla savaşa tutuşsanız bile bunun bir sineğin kadarı kadar Allah'a bir zararı olmaz, olamaz.

Tüm Kâinatın bir sinek kanadı kadar Allah yanında bir değeri yoktur. Allah'ın hiçbir zaman kullarından bir beklentisi, bir haceti yoktur. Allah sizi size ihtiyacından dolayı, yalnızlığını gidermek veya sizin yapacaklarınızdan istifade etmek için yaratmadı. Siz ne yaparsanız kendiniz içindir. Allah âlemlerden müstağnîdir. Kâfirin zararı da kendisine, müminin faydası da kendisinedir.

7. "İnanıp yararlı iş işleyenlerin kötülüklerini, andolsun ki, örteriz; onları, yaptıklarından daha güzeli ile mükafatlandırırız."

Allah’ın istediği gibi iman edip, hayatlarını bu imanla düzenlemek üzere sâlih amel işleyenlere, hayatlarını Allah için yaşayanlara, hayatlarını iman kaynaklı yaşayanlara gelince, imanlarını hayatlarında gündeme getirenlere, görüntüleyenlere gelince Biz onların seyyiatını örteriz.

Evet iman eden ve sâlih amel işleyenler. İman edip Allah’ın istediği, peygamberin pratikte uyguladığı, Allah’ın kitabında onaylayıp peygamberin de örneklediği müslümanca bir hayatı yaşayan insanların bütün kötülüklerini, bütün günâhlarını, bütün çıkmazlarını, bütün problemlerini örteceğiz, sileceğiz, temizleyeceğiz, sıfırlayacağız diyor Rabbimiz.

Tüm dünyanın çözüm aradığı hayat problemlerini çözüvereceğiz, düzlüğe çıkaracağız onları diyor Rabbimiz. Ne güzel bir müjde değil mi? İstiyor muyuz bunu? Bir problemimiz var da çözümsüzlük içinde mi kıvranıyoruz? Bir sıkıntımız var da karşısında âciz mi kaldık? Bir hukuk problemimiz mi var çözüm bekleyen? Bir eğitim problemimiz mi var ki belimizi büküyor? Tüm insanların çözümsüzlük içinde kıvrandığı, ekonomistlerin, hukukçuların, siyasîlerin, siyaset bilimcilerin, ahlâkçıların âciz kaldığı, çare bulamadığı müzmin bir problemle mi karşı karşıyayız? Kesinlikle bilesiniz ki Allah’a, Allah’tan gelenlere, Allah’ın kitabına, Allah’ın elçilerine Allah’ın istediği gibi iman eder ve bu imanın pratik hayatını da Allah ve Resûlünün istediği gibi ortaya koyarsak kesinlikle bilelim ki Rabbim bizim tüm sıkıntılarımızı giderecek, tüm problemlerimizi çözüverecek, tüm çözümsüzlüklerimizi hallediverecek, tüm hastalıklarımıza şifa verecek, tüm kötülüklerimizi gi-derecek ve bizi sahil-i selâmete çıkaracaktır. Fert olarak, aile olarak, toplum olarak Rabbim bizi düzlüğe çıkaracaktır. İşte bu Allah’ın bize bir vaadidir ve bundan zerre kadar bir şüpheniz olmasın. Başka? Baş-ka ne var inanan ve sâlih amel işleyenlere?

Ve yapmış oldukları, gerçekleştirmiş oldukları amellerinin en ahseniyle, en güzeliyle de onlara mükâfat veririz. Allahu Ekber! Allahu Ekber! Allahu ekber! Bundan daha güzel bir müjde, bundan güzel bir mükâfat olur mu yahu? Yâni düşünebiliyor musunuz? İnanan ve sâlih amel işleyen mü’minlerin tüm kötülüklerini örteceğini, hem de tüm bu kötülükleri örtülmekle, tüm bu suçları affedilmekle kalmayıp üstelik yaptığı en iyi işleri esas alınarak mukabelede bulunulacak kendisine. Yâni dünyada işledikleri tüm amelleri o amellerinin en iyisiyle, en güzeliyle, en ihlâslısıyla çarpılacak. Yâni bütün amelleri o en güzel amelle çarpılıverecek, tüm amelleri o en güzel amel gibi kabul ediliverecek. Ne büyük bir rahmet değil mi? Meselâ dünyada kıldığınız en güzel bir namaz gibi kabul edilecek tüm namazlarımız. Veya gerçekten çok ihlâsla yaptığınız bir infak gibi kabul edilecek tüm infaklarımız.

Öyleyse ne bekliyorsunuz ey müslümanlar? Derdiniz yok mu? Sıkıtınız yok mu? Çözüm bekleyen problemleriniz yok mu? Karanlıklar, zulümler, işkenceler altında bir hayat yaşamıyor musunuz? Zalimlerin zulmünden şikâyetçi değil misiniz? Ailelerinizden, çocuklarınızdan dert yanmıyor musunuz? Toplumsal hastalıklardan şikâyet etmi-yor musunuz? Öyleyse ne duruyorsunuz? Allah'ın bu âyetlerini duy-muyor musunuz? Rabbinizin bu çağrılarını işitmiyor musunuz? Eğer bir derdiniz varsa, eğer bir sıkıntınız, bir probleminiz varsa, eğer karanlıklardan aydınlık bir dünyaya çıkmak istiyorsanız, eğer felâketlerden, zulümlerden, baskılardan kurtulmak istiyorsanız, özgürce bir hayatı özlüyorsanız, kendinizin, ailenizin, toplumunuzun hastalıklarından kurtulup güzel olmasını istiyorsanız işte bunun yolu.

Gelin Allah'ın istediği gibi iman edin, Allah'ın istediği sâlih amellere koşun, hayatınızı iman kaynaklı yaşayın, kesinlikle bilin ki tüm problemleriniz bitecek, günâhlarınız sıfırlanacak ve yepyeni, dipdiri bir müslümanca hayata merhaba diyeceksiniz. Özgür, izzetli ve şerefli bir hayata adım atmış olacaksınız. İşte Allah vaadediyor, bunun oylu iman ve sâlih amelden geçmektedir. Eğer Allah'ın vaadine inanır, Rabbimizin sözlerine güvenirsek bu mutlak sûrette gerçekleşecektir. Allah'tan daha doğru sözlü kim vardır? Allah asla yalan söylemez. Onun vaadi haktır, bundan zerre kadar bir şüpheniz olmasın.

8. "Biz, insana, ana babasına karşı iyi davranmasını tavsiye etmişizdir. Eğer ana baba, seni bir şeyi körü körüne bana ortak koşman için zorlarsa, o zaman onlara itaat et-me. Dönüşünüz Banadır. Yaptıklarınızı size bildiririm."

Biz insana ana babasına iyilik yapmasını tavsiye ettik, vasiyet ettik, emrettik. Ana babasına güzel davranmasını öğütledik. Arkadaşlar, önceki derslerimizde de bu konuda açıklamalarda bulunmuştuk. Anaya babaya hüsnâ istiyor Rabbimiz bizden. Hüsnâ Allah'ın güzel dediği davranıştır. Öyleyse müslüman ebeveynine Allah'ın istediği, Allah'ın Hüsnâ dediği davranışlarda bulunacak. Yâni müslüman anaya babaya ananın babanın istediği şekilde değil Allah'ın istediği şekilde davranacak. Çünkü ana baba bazen ilimsiz yere kendi kafalarından cehd edebilirler. Böylece evlâtlarından Allah ve Resûlünün razı olmadığı şeyleri isteyebilirler. Ana baba her zaman doğru karar ve-remez. Ama Allah ve Resûlü her zaman doğru karar verir.

Öyleyse müslüman anasına babasına Allah'ın yargısıyla davranacaktır. İşte Rabbimiz bu davranışın adını Hüsnâ olarak kor. Müs-lümanın ana babası karşısında

Allah huzurunda olduğunun bilincinde olarak davranmasının adına Hüsnâ denir. Çünkü bakın âyetin devamında Rabbimiz şöyle buyuruyor:

Eğer anan baban Allah'tan gelen ilimden habersiz, vahiyden habersiz cehd etmeye kalkışırlarsa sakın o ikisine itaat etme. Bakın ilk belâ ana babadan geliyor. Öyleyse bir müslümanın ana babasının emir ve isteklerine mutlak itaat edilirse bu ana babayı putlaştırma olur ki Allah korusun hem ana baba, hem de onları dinleyen evlât yanlışa düşmüş demektir. Öyleyse ana baba evvela ilimle hareket etmelidir, vahiyle hareket etmelidir. Evlâtlarından isteyeceklerini vahye göre istemeliler, Allah ve Resûlünün istediklerini isteyecekler. Kendilerini Rab makamında, İlâh makamında görerek benim istediğim gibi, benim arzu ettiğim gibi olacaksın dememelidirler.

Ya da eğer şu anda bizler baba makamındaysak evlâtlarımızdan isteyeceklerimizi Allah'a kulluğa, Resûlüne tebeiyete mebnî istemeliyiz. Yâni ben istiyorum, ben böyle istiyorum, benim keyfime uyacaksın demek yerine, Allah böyle istiyor, Resûlü böyle istiyor diyelim.

Evet anan-baban hakkında bir bilgin olmayan bir konuda seni Bana şirk koşmaya zorlarlarsa sakın onları dinleme, onlara itaat etme diyor Rabbimiz. Öyleyse anamızın babamızın isteklerini yerine getirirken Allah huzurunda olduğumuzu unutmayacağız. Yâni evlât olarak bizler önce Rabbimize karşı sorumluyuz. Çünkü bizi yaratan, bizi hesaba çekecek olan Odur. Yâni yaşadığımız bu hayatın sonunda biz hesabı babalarımıza analarımıza değil Allah'a ödeyeceğiz.

Öyleyse babamız anamız istedi diye Rabbimizi darıltacak bir itaatte bulunmamalıyız. Önce huzurunda bulunduğumuz Rabbimize sormalıyız. Ya Rabbi, babam anam benden şunu yapmamı istiyorlar. Senin buna rızan var mı ya Rabbi? Yapayım mı onların bu isteklerini? diyeceğiz, eğer Allah o işi onaylıyorsa, tamam Benim rızam da onu yapmandadır derse onu yapacağız, değilse onu isteyen babamız anamız da olsa yapmayacağız. Çünkü unutmayalım ki biz baba ana karşısında Allah huzurundayız.

Ve yine unutmayalım ki bu dünya hayatında bize en yakın olan, bizim üzerimizden en çok hak sahibi olan babamız anamız da yarın bizim gibi Rabbimiz tarafından hesaba çekileceklerdir. Onlar da Rabbimize karşı sorumludurlar. Öyleyse bir müslüman olarak bizler Allah'a vereceğimiz hesabı bir tarafa bırakıp ta, Allah'a değil de anamıza babamıza, ya da onlar gibi diğer insanlara, topluma, güçlülere asla itaat edemeyiz.

Çünkü dönüşünüz Allah'adır. Hepimiz Allah'a döneceğiz. Ve yaptıklarımızı Allah bize haber verecek. Hesabı tutan O, hesaba çekecek O. Öyle değil mi? Kabre girdiğimiz zaman anamız babamız yok orada. Bu dünya üzerinde dinlediğiniz, itaat ettiğiniz, bel bağladığınız, sığındığınız, yasalarını uyguladığınız hiç kimse sizinle beraber olmayacak orada. Hiç kimsenin etkisi ve yetkisi olmayacak. Herkes Allah'ın hükmüne boyun bükecek. Şu andaki yetkilerin tamamı gelip geçicidir. Bunlar imtihan için verilmiş yetkilerdir.

Evet eğer evlât makamındaysak ana babalarımızın Allah ve Resûlünün arzularına ters düşmeyen arzularına itaat edeceğiz. Allah ve Resûlünün arzularına ters düşen arzularını, isteklerini yerine getirerek, onları putlaştırıp Rabbimizi darıltmayacağız. Eğer baba konumundaysak az evvel ifade ettiğim gibi evlâtlarımızdan Allah ve Re-sûlünün istemediği şeyleri isteyerek kendimizi onlar üzerinde Rableştirmeyeceğiz, Allah ve Resûlünün istediklerini isterken de Allah'a kulluğa ve Resûlüne tebeiyete raci olarak isteyeceğiz inşallah.

9. "İnanıp, yararlı iş işleyenleri, andolsun, iyilerin arasına koyarız."

Evet bir tekrar daha. İman edip sâlih ameller işleyenleri sâlih-lerin arasına katacağız diyor Rabbimiz. Kim sâlihler? Adem atamız-dan bu yana Allah'ın sâlih kulları, sâlih elçiler, Adem, Nuh, Hûd, Sâlih, İbrâhim, Mûsâ, Îsâ, Muhammed (a.s)'lar, onların sâlih metbuları. İşte Rabbimiz böyle kimseleri onların arasına katacak cennette. Onları onlara dost ve arkadaş yapacağız diyor Rabbimiz.

10. "İnsanlardan: "Allah'a inandık" diyenler vardır; ama Allah uğrunda bir ezaya uğratılınca, insanların ezasını Allah'ın azabı gibi tutarlar. Rabbinizden bir yardım gelecek olursa, andolsun ki, "Doğrusu biz sizinle beraberdik" derler. Allah, herkesin kalbinde olanları en iyi bilen değil midir?"

İnsanlardan öyleleri de vardır ki inandık diyorlar Allah'a. Allah'a iman ettik derler, ama Allah yolunda, Allah'a iman yolunda, Allah'a kulluk yolunda başlarına bir eziyet, bir belâ geldiği zaman, bir maaş cezası, bir soruşturma, bir kovuşturma cezasıyla karşı karşıya kaldıkları zaman insanların denemesini, insanların fitnesini, insanların cezalandırmasını Allah'ın cezası gibi kabul eder de Allah'tan, Allah'a kulluktan vazgeçip yan çiziverir. Allah'ı bırakıp ta insanlara itaate yöneliverir. İnsanları Allah makamına oturtuverir. İnsanların dediklerini yapmanın daha kârlı olduğunu zannediverir. İnsanlardan gelebilecek ufak tefek baskıları Allah'ın cehennemine denk tutuverir de onlardan korkusundan Allah'a kulluğu terk ediverir.

Evet insanlardan kimileri Allah'a inandık diyorlar, biz de müs-lümanız diyorlar, ama işleri iyi gittiği sürece bu iddialarını sürdürürler. İşleri iyi gitmediği zaman, menfaatleri bittiği zaman bırakıverirler. Veya bir tehlike boyutuna kadar mü'mindirler. Allah'a iman yolunda ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıkları zaman vazgeçiverirler. Yâni imanları sabit değildir adamlar. Kararları yoktur. İmanları gelip geçicicidir. Menfaat hesapları içindedirler. İmanları ciddi ve oturmuş değildir. Hem müslümanlar, hem laikler. Hem müslümanlar, hem demokratlar. İşlerine geldiği yerde müslümanlar, işlerine gelmediği yerde başka şeyler.

Eğer müslümanlara Rabbinden bir zafer, bir yardım gelirse bu defa derler ki muhakkak biz sizinle beraberiz. Biz sizinle beraberdik derler. Biz sizinle aynı imanı paylaşanlardık derler.

Alemlerin, insanların göğüslerinde olanı en iyi bilen Allah değil mi? İnsanların niyetlerini, düşündüklerini, tasarladıklarını, niyetlerini en iyi bilen Allah değil midir? İnsanlara egemen olan, insanları kuşatan, insanların boyunlarındaki ipleri elinde tutan O değil midir?

11. "Allah elbette inananları bilir ve elbette ikiyüzlüleri de bilir."

O Allah elbette iman edenleri de, iman etmedikleri halde iman gösterisinde bulunan münâfıkları da bilmektedir. Bilen Allah olduğuna göre hayatımızı Ona göre yaşamak zorundayız. Bilen bir Allah'ın yargısıyla yargılanacağımızı unutmadan yaşamak zorundayız. Sonunda Onun hükmüne boyun bükeceğiz. Onun yargısı yanında, Onun hükmü yanında hiç kimsenin yargısı geçerli değildir. Onun hükmü, Hâkimiyeti yanında başkalarının Hâkimiyetlerinin ne anlamı olabilir ki? Sadece geçici bir dünya hayatında Allah tarafından kendilerine verilen geçici yetkileriyle insanlar ancak hüküm verebiliyorlar. Ölümle birlikte onların bu yetkileri bitecektir unutmayalım.

12. "İnkâr edenler inananlara: "Bizim yolumuza uyun da sizin günâhlarınızı biz taşıyalım" derler. Oysa onların günâhlarından hiçbirini yüklenecek değillerdir. Doğrusu onlar yalancıdırlar."

Kâfirler mü'minlere dediler ki, bize tabi olun, bizim yolumuza tabi olun, bize uyun, bizim yörüngemize girin, bizim gibi bir hayat yaşayın sizin tüm günâhlarınızı, hatalarınızı biz yüklenelim. Siz gibi kâfir olun biz sizin tüm veballerinizi yüklenelim. Hayatınız, eviniz, işiniz, aşınız, giyiminiz, kuşamınız, eğitiminiz, hukukunuz, ekonominiz, siyasî yapılanmanız, geceniz, gündüzünüz bizim gibi olsun gerisini siz düşünmeyin. Sizin tüm günâhlarınız bizim boynumuza olsun. Onları biz affettiririz diyorlar. Ne kötü bir gâvur mantığı değil mi? Sanki

kendisini kurtardı da müslümanları da kurtaracak. Alçaklar kendilerini mahvettikleri gibi müslümanları da kendi pis dünyalarına çekmeye çalışıyorlar.

Halbuki o zalimler mü'minlerin hatalarından, günâhlarından hiçbir şey yüklenecek değillerdir. Zaten bu mümkün de değildir. Kimse kimsenin yükünü yüklenmeyecek. Kimsenin hesabı kimseden sorulmayacak. Ne babanın evlâdına, ne evlâdın babasına, ne kadının kocasına, ne kocanın hanımına bir hayrı, bir faydası olmayacak. Şu anda birilerine güvenenler, bize güvenin gerisini merak etmeyin diyenler, tüm günâhlarınız bimiz boynumuza diyenler, birbirlerini kurtarıcı görüp, birbirlerinin eteğinden yapışmaya çalışanlar yarın birbirlerinden kaçacaklar, birbirlerini tanımayacaklar. Herkes kendi yükünün karşılığıyla bir hesap vermenin sıkıntısıyla Rabbinin huzuruna çıkacak.

Öyleyse biz sizin yüklerinizi yükleniriz, biz sizleri kurtarırız, siz bize güvenin, gerisini düşünmeyin diyenlerin tamamı yalancıdır. Gel benimle, bizimle beraber ol, güzel güzel keyfimize göre kâfirce, müşrikçe bir hayat yaşayalım korkma, hem seni hem de kendimi kurtarırım diyenler müslümanları kendi cehennemlerine çağıran yalancıdırlar. Dikkat edin onlar yalan söylüyorlar. Doğrusu şudur:

13. "Onlar kendi ağırlıklarını, kendi ağırlıklarının yanında daha nice ağırlıkları yüklenecekler ve uydurup durdukları şeylerden kıyâmet günü sorguya çekileceklerdir."

Onlar kendi günâhlarını yüklenirler, kendi ağırlıklarının yanında bir de saptırdıkları kimselerin veballerini, günâhlarını da yüklenirler ve doğruca cehenneme giderler. Ne kendileri cennete gidebilirler, ne de bir kimsenin günâhlarını yüklenerek onu cennete götürebilirler. Hem kendi günâh yüklerini, hem de azdırıp yoldan çıkardığı insanların günâhlarını yüklenerek ateşi boylarlar. Ve iftira edip uydurdukları, kendi hevâ ve hevesleriyle oluşturdukları bir felsefenin, bir hayatın cezasını ödeyeceklerdir kıyâmet gününde. Allah'a ve Resûlüne iftira ederek yaptıkları işlerin hesabını ödeyeceklerdir.

İstedikleri kadar dünyada Allah'ın kendilerine verdiği geçici yetkiyle müslümanları yollarından, dinlerinden saptırmaya çalışsınlar. İstedikleri kadar müslümanlara zulmetmeye çalışsınlar. İstedikleri kadar Allah'a, Allah'ın dinine tuzaklar kurmaya çalışsınlar. Elbette bu dünyaya kazık çakamayacaklar. Elbette herkes gibi bir gün onlar da ölecekler. Tıpkı kendilerinden önce müslümanlara zulmeden zalimlerin de öldükleri gibi. Zulmedilen müslümanlar öldüler de zalim kâfirler ölmediler mi? Şehit olanlar, zulme maruz kalanlar bu dünyadan gitti de

öldürenler zalimler gitmediler mi? Hani hangi zalim kâfir kalmış ta geriye? Hani Nemrutlar? Hani Firavunlar? Hani Ebu Cehiller? Neredeler şimdi? İşte bakın geçmişten haberler. Geçmişte yaşanan iman küfür savaşında işleyen Allah yasası.
14. "Andolsun ki, Nuh'u milletine gönderdik; aralarında dokuz yüz elli yıl kaldı. Sonunda onlar haksızlık yaparken, tufan onları yakalayıverdi."

Muhakkak ki Biz Nuh'u kavmine gönderdik. Elçimiz Nuh onların arasında bin yıl kaldı. Ancak elli yıl hariç olmak üzere. Tam 950 yıl onların arasında kaldı peygamberimiz. 950 yıl sabırla, metanetle uyardı toplumunu. Gündüz uyardı, gece uyardı, yazın uyardı, kışın uyardı, düğünde uyardı, nişanda uyardı, uyardı, uyardı. Bazen dövdüler, bazen sövdüler. Küfürde ısrarlı bir tavır sergilediler. Aylar, yıllar değil asırlara katlanan bir sabır deneyiminden geçti Allah'ın elçisi. Dile kolay değil mi? 950 yıl. Düşünebiliyor musunuz? 950 yıl birilerine gidecek uyaracaksınız, onlar sizi düşman ilân edecek, sizi toplum içinden dışlayacaklar, sizden yüz çevirecekler, sizi gördükleri zaman yaban eşeği gibi kaçacaklar, elbiseleriyle sizden bürünüp saklanacaklar, adam olmaya yanaşmadıkları gibi sizi olmadık işkencelere maruz bırakacaklar ve siz sabırla, dengenizi bozmadan onları hakka dâvete devam edeceksiniz.

Ve bakıp göreceksiniz ki bitmeyen, tükenmeyen servet, zenginlik ve saltanat kâfirlerde. Mazlumluk, müs'taz'aflık, gariplik ise sizde ve sizinle birlikte hareket eden müslümanlarda. 950 yıl sabırla bekleyeceksiniz müslümanlığınızı bozmadan. 950 yıl bekleyeceksiniz kâfirler için azabı, mü'minler için galibiyeti ama yine de gelmeyecek. Sizin beklediğiniz, tehdit ettiğiniz bu azabın 950 yıl içinde gelmeyişi karşısında azdıkça azacaklar, şımardıkça şımaracaklar. Peki sonuç nasıl oluyor?

Sonuç Tufan onları yakalayıverdi onlar zulmeder oldukları halde. Zalimler oldukları halde, yapmamaları gereken şeyleri yapar oldukları halde, bulunmamaları gereken yerde bulunur oldukları halde, Allah'a, Allah'ın âyetlerine, Allah'ın elçisine, akıllarına, fıtratlarına, insanlıklarına zulmeder oldukları halde Tufan onları yakalayıverdi.

15. "Ama Biz, Nuh'u ve gemide bulunanları kurtardık ve bunu dünyalara bir ibret kıldık."

Onu ve gemi ashabını, Onunla birlikte gemiye binenlerini, tercihlerini Ondan yana kullananları kurtardık, Onu, Nuh (a.s)'ı, gemiyi, tufanı, gemide kurtulanları ve bunu tüm dünyalara bir ibret, bir âyet kıldık. İşte hüküm bu. İşte yasa, işte yargı bu. İşte 950 yıllık dayanıl-maz bir sabrın, bir tebliğin sonu bu. Halbuki o günün şartlarında yapılan hesaplara göre güçlü, kuvvetli olanlar kâfirlerdi. Kazanacak

olanlar ekonomik, siyasal ve askeri güce sahip olanlar, kaybedecek olanlar da hiçbir şeye sahip olmayan gariban müslümanlardı. Ama bu he-sapların hiç birisi tutmayacaktı. Hesap Allah'ın hesabıydı. Hüküm Al-lah'ın hükmüydü. Allah'ın hesabına göre kazanan taraf elçisi Nuh (a.s) ve beraberindeki bir avuç müslüman, kaybedenler de tarihin her bir döneminde olduğu gibi kâfirler ve zalimler oldu. Bu Allah'ın yeryüzünde koyduğu bir yasasıdır ki kıyâmete kadar hiçbir zaman değişmeyecektir.

Evet kitabımızın bu bölümünde özet olarak kısaca Nuh (a.s)'ın bir değerlendirmesinden sonra İbrâhim (a.s) gündeme alınacak.

16. "İbrâhim'i de gönderdik. Milletine: "Allah'a kulluk edin, O'ndan sakının; bilirseniz bu sizin için daha iyidir" dedi."

Hani hatırlayın, bir zamanlar elçimiz İbrâhim'i de gönderdik. İbrâhim milletine, toplumuna dedi ki, ey kavmim, sadece Allah'a kulluk edin. Sadece Allah'ı dinleyin. Hayatınızın her bölümünde hakim güç olarak sadece Allah'ı kabul edin ve sadece Onu razı etmeye çalışın. Sadece Allah'ın istediği gibi bir hayat yaşayın. Hayatınızda egemen varlık sadece Allah olsun. O nasıl istemişse öylece olun. Hayatınıza O karar versin. Yolunuzu, hayat programınızı O belirlesin. Onun adına konuşun, onun adına yaşayın, Onun adına ölün. Eğer bilirseniz böyle yapmanız sizin için daha hayırlıdır. Çünkü sizi yaratan, sizi bu dünyada yaşatan, öldüren ve sonunda tüm yaptıklarınızdan hesaba çekecek olan Odur dedi. Allah'ın kutlu elçisi Allah'ın istediği gibi toplumunu sadece Allah'a kulluğa dâvet ettikten sonra, bu güzel dâvetinin devamında toplumunun inandığı bir dinin, bir hayat programının, kabul edip sahiplendikleri, savundukları bir sistemin yanlışlığını ortaya koymak üzere de bakın şöyle buyuruyordu:

17. "Ey putperestler! Siz Allah'ı bırakıp sadece bir takım putlara tapıyor, aslı olmayan sözler uyduruyorsunuz. Doğrusu Allah'tan başka taptıklarınızın size rızık vermeye güçleri yetmez. Artık rızkı Allah katında arayın. O'na kulluk edin. O'na şükredin. Siz O'na döneceksiniz."

Sizler Allah'ı bırakıp ta Onun berisinde bir takım putlara, bir takım varlıklara tapınıyorsunuz. Allah'ı bırakıp ta Onun berisinde bir takım varlıkları, bir takım sahte tanrı ve tanrıçaları, Rab, Melik ve İlâh kabul edip onları da hayatınızda söz sahibi kabul ediyorsunuz. Onların arzularını, isteklerini de yerine getirmeye, onların yasalarını da uygulamaya çalışıyorsunuz. Onları da hayatınızda etkili, yetkili görmeye çalışıyorsunuz.

Böylece kendi hevâ ve heveslerinizle aslı astarı olmayan tanrılar, egemenler icad ediyorsunuz. Kendi kendinize dinler, sistemler, yasalar, hukuklar, hayat

tarzları geliştiriyorsunuz. Atamızın bu ifadelerinden anlıyoruz ki Onun toplumu Allah'ı bırakmışlar, sadece Allah'a kulluğu terk etmişler, sadece Allah'ı dinlemekten uzaklaşmışlar ve kendi kendilerine oluşturdukları tanrılara tapar olmuşlar. Kendi kendilerine uydurdukları sistemleri, hayat programlarını uygular olmuşlar. Kendi kendilerine diktikleri putlara tapar olmuşlar. Ve üstelik yalan da söyler olmuşlar.

Peki bu neyin nesi? Yâni insan hiç kendi diktiği puta tapınır mı? Kendini bile dikmekten âciz olan bir puta, kendisini bile yaratmaktan âciz olan bir varlık tanrı olabilir mi? İnsan hiç Allah'ı bırakıp ta bunlara tapınabilir mi? İnsan hiç Allah dinini, Allah sistemini bırakır da kendi aklıyla ortaya koyduğu, kendisi gibi insanların ortaya koyduğu dinleri, sistemleri uygulayabilir mi? Üstelik de bu diktikleri putlardan kendilerine ne bir fayda geliyordu, ne de bir zarar. Onlardan kendilerine ne bir emir geliyordu, ne de bir yasak. Ne bir mükâfat geliyordu, ne de bir ceza. Bakın Allah'ın elçisi bunu şöyle dile getiriyordu:

Allah'ı bırakıp ta tapındığınız, dua edip kendilerinden korunma beklediğiniz, kendilerinden hayat programı dilendiğiniz bu varlıklar sizin için bir rızık vermeye, size bir rızık kapısı açmaya, sizi doyurmaya güçleri de yetmiyor. Size fayda ve zarar vermeye de mâlik değillerdir onlar. Bırakın size fayda ve zarar vermeyi kendilerine ulaşan bir zarara bile engel olamayan, kendileri için en küçük bir faydayı sağlamaya bile güçleri yetmeyenlerdir onlar.

Bunlar ister insanların oluşturdukları putlar olsun, ister insanların kendi istek ve arzularını putlaştırıp kendilerine tanrı edindikleri hayat programları olsun, isterse kendilerine tanrı olarak seçtikleri kendileri gibi âciz insanlar tâğutlar olsun hiç fark etmeyecektir. Bunların hiçbirisinin ne yaratma konusunda, ne rızık verme konusunda, ne fayda ve zarar sağlama konusunda, ne de öldürme konusunda zerre kadar bir yetkileri yoktur. Ne kendilerine, ne de başkalarına hiçbir şey sağlama güçleri yoktur.

Rızkı sadece Allah'tan isteyin. Rızık sadece Allah'ın elindedir. Rızkın sahibi sadece Odur. Rızkı Allah'ın yolunda arayın. Allah'a kullukta, Allah'a itaatte arayın. Bilesiniz ki size rızık verecek, sizi doyuracak olan sadece Odur. Haydi bunun için sadece Onu dinleyin. Sadece Ona şükredin. Hayatınızı sadece Onun için yaşayın. Onun size vermiş olduğu nimetleriyle Ona kulluğa yönelin. Allah'ın nimetleriyle başkalarına kulluğa gitmeyin. Allah'a karşı nankörce tavırlar takınmayın. Allah'ın nimetleriyle başkalarının kılıcını sallamaya kalkışmayın.

Evet büyük atamız bu âyetlerle o gün toplunu uyarıyordu, bugün de bizleri uyarmaya devam ediyor. Öyleyse bir düşünelim. Kimin nimetlerini kullanıyoruz kimlere kulluk ediyoruz? Hayatımızı bize kim verdi, biz onu kimlere hizmette kullanıyoruz? İyi bir düşünelim. Şu gözlerimizi kim verdi, biz onları nerede kullanıyoruz? Şu kulaklarımızı bize veren kim, biz kimlere kulak veriyoruz? Bu kalplerimizi veren kim, biz onu kimlere açıyoruz? Kimlere gönül veriyoruz? Kimleri sevip sayıyoruz bir düşünelim. Unutmayın ki siz Ona dönüyorsunuz. Dönüşünüz Onadır, Onun huzurunda toplanacak ve yaşadığınız hayatın faturasını Ona ödeyeceksiniz. Onun hesabıyla, Onun yargılaması ve hükmüyle karşı karşıya geleceksiniz.

18. "Eğer siz peygamberi yalanlıyorsanız bilin ki, sizden önceki ümmetler de yalanlamışlardı. Peygambere düşen, sadece apaçık tebliğdir."

Eğer yalanlarsanız, peygamberi, peygamberin getirdiklerini yalan sayarsanız, yok farz ederseniz, kabul etmezseniz o zaman dinleyin size genel geçer bir yasayı söyleyeyim. Bu sizin yaptığınız yalanlama ilk yalanma değildir. Bu yalanlamayı, kaale almamayı ilk defa siz yapıyor değilsiniz. Sizden önce de yalanladılar. Sizden önceki üm-metler de kendilerine gönderilen elçilerini yalanladılar. Nuh toplumu, Âd toplumu, Semûd topluma da Allah'ın elçilerini yalanlayıp reddettiler. Ve tabii biz sadece Rabbimizin bu kitabında bize haber verdiği toplumları tanıyoruz. bize haber verilmeyen daha nice toplumlar Allah'ın elçilerini yalanladılar. Allah'ın elçilerinin kendilerine getirdiği hayat programını yok farz edip kendilerine göre bir hayat yaşadılar. Pekiyi gerek önceki toplumlar içinde, gerekse şu anda yaşayan ve toplumu tarafından yalanlanan bir peygambere düşen nedir? Ya da şu anda bir peygamber yolunun yolcusuna ne düşer?

Resûle, Resullere düşen ancak apaçık bir tebliğdir. Evet peygamberin sorumluluğu apaçık bir tebliğden başka bir şey değildir. Allah'ın elçileri kendilerine Rablerinden gelen vahyi, Allah âyetlerini açık ve net bir biçimde insanlara duyururlar, anlatırlar, açıklarlar, pratikte gösterirler. Artık bundan sonra kabul edip etmemek insanların kendi bilecekleri bir şeydir. Bu görevini yaptıktan sonra peygamberin sorumluluğu bitmiştir.

Yâni peygamberin onları zorla müslüman yapma, zorla, zorbayla imanı onların kalplerine sokma sorumluluğu da yetkisi de yoktur. Böyle bir görevi yoktur peygamberin. Peygamberin görevi apaçık bir tebliğ yaparak, insanların gözleri önünde güvenilir bir hayat yaşayarak, emin bir örneklik sergileyerek insanları

cennet ve cehennemle uyarmaktır. Bakın işte peygamberin uyarısına, peygamberin dâvet şekillerinden bir örnek verecek Rabbimiz:

19. "Allah'ın yaratmaya nasıl başlayıp, sonra onu nasıl tekrar edeceğini anlamazlar mı? Doğrusu bu Allah'a kolaydır."

Allah'ın yaratmasını, Allah'ın yaratıklarını görmüyorlar mı bu insanlar? Allah'ın yaratıklarına bakmıyorlar mı? Allah'ın yarattığı şu âlemi, şu varlıklar âlemini, şu gökyüzünü, yeryüzünü, ayı, güneşi, yıldızları, dağları, denizleri, bitkileri, hayvanları, insanları görmüyorlar mı? Şu gözlerinin önündeki Allah'ın yarattığı varlıklara bakmıyorlar mı? Haydi bu insanlar melekleri, cinleri görmüyorlar, bilmiyorlar diyelim, peki şu gördükleri varlık üzerinde hiç düşünmüyorlar mı? Hiç kafa yormuyorlar mı? Bütün bu varlıkları kim yaratmış? Kendilerini kim var etmiş? Bu hayatın, bu varlıkların sahibi kim? Tesadüfen mi meydana gelmiş bu varlıklar? Yoksa kendi kendilerini mi yaratmışlar? Bütün bu varlıkları yaratan, yoktan var eden Allah'ın ölümlerinden sonra tekrar dirilteceğini anlamıyorlar mı? Onları yoktan var etmeye güç yetiren Allah'ın ölümü tattırdıktan sonra onları tekrar diriltmeye güç yetirebileceğini kavrayamıyorlar mı? Bu işin Allah için çok kolay olduğunu bilmiyorlar mı? Tekrar dirilişten, hesaba çekileceklerinden haberleri yok mu onların?

20,21. "De ki: "Yeryüzünde dolaşın; Allah'ın yaratmaya nasıl başladığını bir görün. İşte Allah aynı şekilde âhiret yaratmasını da yapacaktır. Doğrusu Allah her şeye kâdirdir. Dilediğine azap eder, dilediğine merhamet eder. O'na çevrileceksiniz."

De ki yeryüzünde gezin dolaşın da Allah yaratmaya nasıl başladı bir görün. Bir görün de yine tekrar Rabbinizin ölümlerinizden sonra âhiret yaratmasını nasıl ortaya koyacağını anlayın. Ölümlerinizden sonra artık bir daha ölmemek, bir daha son bulmamak üzere sizi tekrar diriltmeyi nasıl gerçekleştirecek bir gözlemleyin. Doğrusu Allah her şeye kâdirdir, her şeye güç yetirendir.

Evet buyuruyor ki Rabbimiz, bu insanlar baksınlar, görsünler. Yoktan var edilen bir insanı görsünler. Yoktan var edilen varlıkları görsünler. Kış mevsiminden sonra baharın ortaya çıkışını görsünler. Ölü bir tabiatın ölümünden sonra dirilişini görsünler. Kupkuru ağaçların yeşerişini seyretsinler. Karanlık geceden sonra gündüzün gelişine baksınlar. Gündüzden sonra karanlık gecenin zuhurunu müşahede etsinler. Tüm bunları yaratan, meydana getiren Allah değil mi? Tüm bu âlemde egemen güç, büyük irade Allah değil midir? Geceyi gündüzü peş peşe getiren, güneşi doğdurup batıran, aya hükmeden, yağmuru yağdıran, bitkileri

kurutup tekrar yeşerten, bir damla sudan insanı var eden Allah bütün bu âlemleri ölümlerinden sonra tekrar diriltmeye güç yetiremez mi? Bir baksınlar bakalım çevrelerine. Bir baksınlar kendilerine. Sadece kendi dünyalarına çakılıp kalmasınlar. Hayatı sadece kendi dünyalarından ibaret görmesinler. Baksınlar çevrelerine Allah'ın âyetleri rehberliğinde, o zaman çok şeyler göreceklerdir.

Ama kitabımızın bu âyetlerini tanımayan insanlar için tüm Kâinat âyetleri hiç bir mânâ ifade etmeyecektir elbette. Yâni Kur'an sûreleri arasında gezip dolaşmayan insanlar Rabbimizin öteki âyetlerini asla anlayamayacaklar, değerlendiremeyeceklerdir. Kur'an'ı tanımadıkça bu âlemi tanımamız asla mümkün olmayacaktır. Yâni Kur'an'ı okuyacağız ki güneş bize bir şeyler söylesin. Kur'an'la birlikte olacağız ki dağlar, taşlar bize bir şeyler söyleyecektir. Kur'an'ı tanıyacağız ki helâk olan toplumlar, silinip giden saltanatlar, devletler, melikler, Firavunlar, Nemrutlar bir şeyler söyleyecektir. Bütün mesele tüm dünyaya, tüm hadiselere Kur'an'la bakabilmekten geçmektedir. Dünyaya bu kitabın gözlüğüyle bakamazsak bu âlemdeki hiç bir âyet bize bir şey söylemez. Güneş doğar, ay batar, gündüz gelir, gece gider, yağ-mur yağar, bitki biter ama hiç haberimiz olmaz. Varlığı da, yokluğu da anlamamız asla mümkün olmaz.

Evet Allah her şeye kâdirdir, her şeye güç yetirendir. Dilediği kimselere, dileyen kimselere, rahmete yönelen, hidâyete yönelen, seçimini hidâyetten yana kullanan kimselere rahmet eder, merhamet eder, ama hür iradeleriyle azabı tercih edenlere, seçimlerini azaptan yana kullananlara da azap eder. Yâni rahmetini isteyenlere rahmet eder, azabını isteyenlere de azap eder Allah. Unutmayın ki Ona döndürüleceksiniz. Onun huzuruna götürüleceksiniz. Ona çevrileceksiniz. Onun sorgulamasına doğru, Ona hesap ödemeye doğru gidiyorsunuz. Onun hesabına mahkum olacaksınız. Yaşadığınız bu hayatın faturasını Ona ödeyecek, Onun yargısıyla karşı karşıya kalacak, Onun hükmüne teslim olacaksınız. Şunu da asla unutmayın ki:

22. "Siz ne yeryüzünde ve ne de gökte Allah'ı âciz bırakabilirsiniz. Allah'tan başka bir dost ve yardımcınız da bulunmaz."

Ne yeryüzünde, ne de gökte Onu asla âciz bırakamazsınız. Ve sizin için Allah'tan başka ne bir dostunuz, ne velînizi, ne de yardımcınız yoktur. Şimdi bütün bu gerçekler ortadayken nasıl oluyor da Allah'ı bırakıp Onun berisinde bir kısım varlıkları Rab, İlâh, tanrı, tanrıça kabul edip onların arzularını yerine getirmeye, yasalarını uygulamaya kalkışıyorsunuz? Aklınız yok mu sizin? Bu dünyada Allah'ı bırakıp ta Onun berisinde Onun yetkilerine, Onun gücüne sahip olmayan birilerini Onun yerine oturtmak kadar büyük bir felâket olur mu? Yeryüzünde Allah'la

savaşmak kadar, Allah'la çatışma içine girmek kadar büyük bir felâket olur mu? Yeryüzünde Allah'la savaşa tutuşmak kadar bir yenilgi olur mu? Kim savaşmış Allah'la da başarmış? Kim silebilmiş yeryüzünde Allah'ı? Göklerde ve yerde bugüne kadar Allah'ı âciz bırakabilmiş birileri var mı? Biliyor musunuz böyle birini?

İlk insan, ilk peygamber atamız Adem (a.s)'ın torunlarından Nuh (a.s) döneminde yeryüzünde küfür ve şirk açığa çıkmış. O günden bu güne yeryüzünde insanların Allah'la savaşımı anlamına gelen küfür ve şirk ayırımı devam etmektedir. O gün bugündür kâfir ve müşrikler Allah'ı yeryüzünde, gökyüzünde, varlık âleminde silmeye çalışıyorlar. Allah'ın hayata egemenliğini yok etmeye, Allah'ın iradesini bitirmeye, Allah'ın egemenliği yok etmeye çalışıyorlar. Ne oldu? Neyi başarabildiler? Silebildiler mi Allah'ı? Yok edebildiler mi Allah'ın iradesini? Hayır hayır Allah hâlâ var ve yaratıcı, öldürücü, rızık verici, hükmedici olarak var olmaya devam edecek. Kimse Onu ve hayatta işleyen yasalarını, hayata egemenliğini göklerde ve yeryüzünde bitiremeyecektir. Kimse Onun yetkisini, saltanatını, rubûbiyet ve ulûhi-yet'ini en engelleyip bertaraf edemeyecektir.

Bilâkis Onunla, Onun elçisiyle, Onun diniyle savaşanlar 950 yıl yaşamış olsalar bile Nuh kavmi gibi, yeryüzünün en güçlü insanları olsalar bile Âd kavmi gibi, yeryüzünün en büyük medeniyetine sahip olsalar bile Semûd kavmi gibi, dağları yontup ölümsüz evler yapmış olsalar bile, şımarıklıklarını, ahlâksızlıklarını peygambere kafa tutacak bir noktaya da getirmiş olsalar Lût kavmi gibi, ekonomik güçlüklerini zirveye çıkarmış da olsalar Medyen toplumu, Sâlih (a.s)'ın toplumu gibi, veya ben sizin en büyük Rabbinizim demiş de olsalar Firavunlar gibi, veya o günkülerin teknolojilerini on katına, yüz katına da çıkarsınlar günümüz kâfirleri gibi, hiç bir zaman dünyanın en güçlü insanı, en güçlü devleti bile olsalar, akla hayale gelmedik modern silahlara da sahip olsalar kesinlikle Allah karşısında yine mağlup olacaklardır.

Evet kim olursa olsun, ne olursa olsun herkes Allah'ın ölüm yasasına boyun bükmek zorunda kalacaktır. Mümkün müdür yeryüzünde bir tek insan ölümden kurtulmuş olsun? Var mı böyle birisi? Ben ölmeyeceğim, ben Allah'la baş edip Onun ölüm yasasına karşı geleceğim diyen bir insan biliyor musunuz yeryüzünde? Allah'ın yetkilerini elinden alabilen birsini tanıyor musunuz? Öyleyse ey insanlar gelin akıllarınızı başlarınıza alın da Allah'la çatışmadan vazgeçin. Ne göklerde ne yerde Allah'tan başka bir velî, bir dost, bir yardımcı bulamasınız. Onun dostluğunu, Onun velâyetini bırakırsanız artık kurtuluşunuz yoktur.

23. "Allah'ın âyetlerini ve O'na kavuşmayı inkâr edenler, işte onlar Benim rahmetimden ümitlerini kesmiş olanlardır. İşte can yakıcı azap onlar içindir."

Allah'ın âyetlerini küfredenler, Allah'ın âyetlerini örtenler, Allah'ın âyetlerini gündemlerinden düşürenler, Allah'ın âyetlerinin varlığını bitirenler, işlevini bitirenler, Allah'ın âyetlerini örtüp, örtbas edip bir hayat yaşayanlar ve de Allah'a likayı, Allah'la kavuşmayı, Allah'la buluşmayı, Allah'ın hesabı ve sorgulamasıyla karşı karşıya gelmeyi, dirilişi yalan sayanlar var ya, işte onlar Benim rahmetimden ümitlerini kesmiş olanlardır diyor Rabbimiz. İşte böyleleri için can yakıcı bir azap vardır. Allah'ın rahmetinden ümit kestiler. Onun için de Allah'ın kendileri için hazırladığı can yakıcı bir azabı tadacaklar ve asla ondan kurtulma imkânları da olmayacaktır böylelerinin.

İşte İbrâhim (a.s) bu sözleriyle toplumunu uyarırken, güzel güzel onların akılarını erdirmeye çalışırken bakın kavminin de Ona cevabı şöyle oluyordu:

24. "İbrâhim'in sözlerine milletinin cevabı sadece: "Onu öldürün yahut yakın" demek oldu. Ama Allah onu ateşten kurtardı. Doğrusu bunda, inanan kimseler için dersler vardır."

Dediler ki, öldürün Onu! Susturun! Sesini kesin! Ateşe atın! Ateşte yakın Onu! Evet işte kâfirlerin, zalimlerin sözleri, tavırları da böyle oluyordu. Tarih boyunca kâfirlerin, zalimlerin tavırları hiç değiş-miyor. Onların tek bildikleri asmak, kesmek, yakmak, vurmak, öldürmek, susturmak, hapsetmek vs. Kendilerini kurtarmaya gelmiş bir Allah elçisine reva gördükleri işte buydu.

Düşünebiliyor musunuz? Bir peygamber, kendilerini ateşten kurtarmaya, cehennemden engellemeye gelmiş bir peygamberi ateşle yakmayı düşünsünler. Allah'ın kendileri için açtığı en büyük rahmet kapılarından birisini kapatmaya çalışsınlar. Bu ne biçim insanlık değil mi? Böyle yapanlara insan denebilir mi? Bir Allah elçisi kendini ihmal edercesine onların kurtuluşu için çabalasın, uğraşsın, gelin müslüman olun ve Allah'ın ateşinden kurtulun desin, onlar da kalkıp Onu yakmaya çalışsınlar. Sonuç ne? Sonuç elbette Allah'a aittir. Sonucun sahibi olan Allah, göklerde ve yerde tek egemen olan irade bakın hükmünü veriyor:

Allah Onu ateşten korudu. Kitabımızın başka âyetlerinde anlatıldığı şekliyle Rabbimiz: Ey ateş kulumuz İbrâhim'e serin ve selâmetli ol! dedi de gerçekten İbrâhim üzerine hem serin oldu, hem de selâmetli oldu. Ve böylece ateşe hükmeden Allah, ateşin boynundaki kulluk ipinin ucu elinde olan Allah kulu ve elçisi İbrâhim (a.s)'ı ateşten kurtardı. Yakmadı yakan ateş Onu. Ama aynı ateş İbrâhim'e düşman kesilenleri yakacak yarın. Muhakkak ki bunda âyetler vardır. Kimin için? İman

edenler için. Allah'ın bu âyetlerine iman eden, Allah'ın bu âyetleriyle yol bulmak, hayatını bu âyetlerle düzenlemek isteyen, Allah'ın âyetlerine baş vurmak isteyenler için.

Evet İbrâhim (a.s) işte böyle bir imtihandan başarılı çıkıyordu. Tabii İbrâhim olmak kolay değil. Böyle bir imtihandan geçip başarmak kolay değil. Böyle zor imtihanlardan geçerken sadece Rabbine güvenen, sadece Rabbine dayanıp teslim olan atamızı Rabbimiz tüm insanlığa imam ve önder yapacaktı. Yaptı da Rabbimiz. Ey İbrâhim, Ben seni tüm insanlığa imam kıldım dedi. Ve işte imamımız, önderimiz, liderimiz, yasal örneğimiz toplumunu uyarmaya devam ediyor:

25. "İbrâhim şöyle demişti: "Dünya hayatında, Allah'ı bırakıp aranızda putları muhabbet vesilesi kıldınız. Sonra kıyâmet günü, birbirinize küfreder ve karşılıklı lânet okursunuz. Varacağınız yer ateştir; yardımcılarınız da yoktur."

Varsın onlar Onu ateşlere atmaya çalışsınlar, varsın o kâfirler Onu susturmaya, yok etmeye soyunsunlar, bakın merhameti sonsuz olan Allah'ın merhametli elçisi her şeye rağmen yine de onları ateşten koruma, cehennemden kurtarma çabasına, onların akıllarını başlarına getirme uğraşısına devam ediyor. Onları müslüman edip cennete gönderme kavgasını sürdürüyor. Diyor ki, ey kavmim, sizler bu dünya hayatında o hayatın sahibi olan Allah'ı bırakıp bir kısım putlara tapınıyorsunuz. Dünya hayatında aranızda bir sevgi olsun diye o putlar, o yapay tanrılar, sahte tanrıçalar sizi ortak bir ideale, ortak bir hayata, ortak bir düşünceye götürüyorlar.

Ama unutmayın ki belki Allah berisinde kendi kendinize uydurup diktiğiniz o putlar, o tanrılar etrafında, onların arzu ve istekleri çerçevesinde, onların emir ve yasaları içerisinde güzel bir dünya yaşayabilirsiniz. Ve aranızdaki sevgiyi, bağları, kardeşliği, vatandaşlığı da onun etrafında geliştirip sağlamlaştırabilirsiniz. Milliyetçilik, ırkçılık, laikçilik, vatancılık, filâncılık, falancılık gibi bağlarla birbirlerinize sıkı sıkıya bağlanmış olabilirsiniz. Ve bu dünya hayatında sarıldığınız bu putlar, desteklediğiniz bu şirk sistemleri sebebiyle bir takım dünya menfaatlerine ulaşmış olabilirsiniz. Kullar ve tanrılar olarak bu dünyada birbirinizden faydalanmış olabilirsiniz. O putlar etrafında kurulu düzenden faydalanma planlarınız size faydalar sağlamış olabilir. O putlar etrafında, o tanrılar etrafında bir takım dünya ikballerine ulaşmanız mümkün olabilir.

Ama unutmayın ki bir gün öleceksiniz. Bir gün ölürsünüz ve yine bir gün dünya da ölür. Bir gün kıyâmet kopar ve bu hayat son bulur. Ve o kıyâmetin arkasından birbirinize küfredersiniz. O kıyâmetin arkasından bir kısmınız bir

kısmınıza lânet okur. Aranızdaki tüm menfaat bağları, tüm protokol bağları kopuverir de birbirlerinize küfretmeye, lânetler okumaya başlardınız. Yok sen ettin, sen yaptın, sen bizi bu hale getirdin, sen bizi saptırdın, sen bizi kulluktan çıkardın, sen bizi kâfir yaptın, sen bizi cehenneme sürükledin diyerek birbirinize lânetler savurmaya başlarsınız da yeriniz yurdunuz ateş oluverir. Ve o zaman asla bir yardımcı da bulamazsınız kendinize. Sizi o ateşten kurtaracak hiçbir dost bulamazsınız.

Eğer Rab olarak, İlâh olarak, Mâbud olarak Allah'ı bırakır da böyle birbirinizi tanrılar ve kullar edinirseniz, böyle sahte tanrılar etrafında toplanarak onlar kaynaklı bir hayat yaşarsanız, belki bu dünyanın zevklerine, eğlencelerine, geçici devlet ve saltanatlarına ulaşabilirsiniz. Geçici güç ve kuvvetlerini elde edebilirsiniz. Allah'ı bırakıp bu sahte tanrılara kulluğunuz sayesinde dünya menfaatlerini devşirebilirsiniz.

Ama bir gün kıyâmetin kopuşu gerçekleşip de Rabbinizin huzurunda toplandığınız bir ortamda sahte kullar ve tanrılar olarak birbirinizin yakasına sarılıp birbirinize küfretmeye başlayacak, birbirinizi suçlamaya, birbirinize lânet okumaya başlayacaksınız. Ey alçak tanrı, senden dolayı oldu bu. Senin yüzünden bunlar başımıza geldi. Senden dolayı, senin hatırına ben kâfir oldum. Senin takip ettiğim için, senin arzularına, senin yasalarına teslim olduğum için ben müşrik ol-dum. Şu anda bu cehenneme gitmeme sebep sensin. Sen beni zorlamasaydın, sen beni Rabbimle, Rabbimin arzularıyla, Rabbimin yasalarıyla baş başa bıraksaydın ben seni değil Rabbimi dinleyecektim.

Sen bizim hukukumuzu değiştirmeseydin, sen bizim kılık kıyafetimizle oynamasaydın, sen bizim dilimizi değiştirmeseydin, sen bizim dinimizi yasaklamasaydın, sen bizim kitabımızı öğrenme yollarımızı kapamasaydın, sen bizim okullarımızı kapatmasaydın, sen bizim yasalarımızı değiştirip kendi yasalarını bize dayatmasaydın şimdi bir bu ateşe gitmeyecektik. Sen yaptın alçak. Sen bozdun hain. Bütün suç sendedir diye birbirinizi suçlamaya, birbirinize küfretmeye, lânet okumaya başlayacaksınız. Şimdi birbirlerini alkışlayan, efendim senin için varız, senin için yaşıyoruz, senin yolunu takip ediyoruz diyenler, birbirlerini tanrılar kullar kabul edenler yarın birbirlerini kötüleyecekler.

Ama istedikleri kadar birbirlerini kötülesinler, istedikleri kadar birbirlerine lânet okusunlar, her iki taraf ta cehenneme gidecekler. Tanrılar da, kullar da, tanrı kabul edilenler de, kul kabul edilenler de ateşte birleşecekler. Ve orada, birlikte girdikleri cehennemde asla bir yardımcı bulamayacaklar. Ne tanrılar kullarına yardımcı olabilecek, ne de gönüllü kullar tanrılarını kurtarabilecekler.

Halbuki bu dünyada ne kadar da birbirleriyle beraberlerdi değil mi? Bu dünyada ne kadar da birbirlerine bağlılardı değil mi? Kullar bu dünyada tanrılarına laf ettirmiyorlardı. Tanrılarının yasalarına toz kondurmamaya çalışıyorlardı. Tanrılarını her tür tehlikeye karşı korumaya, koruma yasaları çıkarmaya çalışıyorlardı. Tanrıları adına canlarını bile seve seve vermeye hazır görünüyorlardı. Tanrıları hatırına Allah'a Allah'ın dinine, Allah'ın şeriatine ürmeye çalışıyorlardı. Allah'ın peygamberine düşmanlıkta tanrılarıyla işbirliği yapıyorlardı. İbrâhim (a.s)'ı ve Onun yolunun yolcularını ateşlere atmaya, kodeslere tıkmaya, susturmaya çalışıyorlardı. Müslümanları yeryüzünden silmenin hesaplarını yapıyorlardı. Tanrıları adına İbrâhim (a.s)'ın cezalandırılıp ateşe atılışını zevkle seyrediyorlardı. Ekonomik ve siyasal güçleri, kuvvetleri onları sersem ediyordu. Allah, peygamber, din, ölüm, diriliş, hesap, kitap hiçbir şey hatırlamaz hale geliyorlardı.

Ama işte şimdi her şey bitti. Hayat bitti, dünya bitti, saltanat bitti, güç kuvvet bitti, tanrılık bitti, kulluk bitti, protokoller bitti ve şu anda İbrâhimlerin kendilerini ateşten kurtarmaya çalışmalarına karşılık İbrâhimleri ateşe atmaya çalışanlar ateşin içindeler, cehennemi boylamışlar ve orada birbirlerine küfretmekle meşguller. Dünyayı cennete çevirmeye çalışan müslümanların dünya hayatını cehenneme çevirmeye çalışan akılsızlar şu anda cehennemde birbirlerini lânetliyorlar.

Halbuki onlar insan olarak yaratılmışlardı. Allah onlara akıl, fikir, göz, kulak ve kalp vermişti. Halbuki Allah onları ahsen-i takvim üzere yaratmıştı. Halbuki Allah meleklerine bile vermediği üstün özelliklerle donatmıştı onları. Halbuki her bir dönemde Allah elçilerini, kitaplarını göndermişti onlara. Görsel ve işitsel âyetleriyle karşı karşıya bırakmıştı onları Rabbimiz. Bütün bunlara rağmen yine de onlar bakın kendilerini kurtarmaya gelmiş bir Allah elçisine düşman kesiliyorlar, onunla beraber olan müslümanlara en acımasız cezalar vermeye çalışıyorlar. Küfrü, şirki, Allah'la çatışmayı şeref zannediyorlar. Bu nasıl bir hayat? Bu nasıl bir anlayış gerçekten anlamak mümkün değil. Evet insanlar, toplumu İbrâhim (a.s)'ı reddettiler, yalanladılar ama:

26. "Bunun üzerine Lût ona inandı ve İbrâhim "Doğrusu ben Rabbimin dilediği yere hicret ediyorum, O şüphesiz güçlüdür, Hakimdir" dedi."

Lût İbrâhim (a.s)'a iman etti. Evet İbrâhim (a.s)'ın ateşe atılışından ve ateşe hükmeden Rabbimizin ateşin yakma yasasını değiştirip İbrâhim'i yakmayışından sonra toplumu içinde kendisine iman eden sadece Lût (a.s) ın olduğunu görüyoruz. Rabbimizin anlatımından bunu çıkarıyoruz. Tabii en doğrusunu Rabbimiz bilir.

Kur'an'ın anlatımlarından bildiğimiz o ki, ta ilk başından İbrâhim (a.s) a karısı Sâre annemiz iman etmiş. O annemiz daha önce iman ettiği için burada ondan söz edilmiyor anlıyoruz.

İbrâhim (a.s) bu günkü Bağdat şehri yakınlarında Ur şehrinde dünyaya gelir. Ve ilk olarak orada babasını İslâm'a dâvet ediyor, kavmini İslâm'a dâvet ediyor, onlara işte En'âm sûresinin beyanıyla ayın, güneşin, yıldızların tanrı olamayacağını delileriyle anlatıyor. Sonra halk bir bayram yerine gittiği zaman putları kırıyor ve orada ateşe atılıyor. Kavmiyle uzun ve yorucu bir mücâdeleden sonra kendisine iman eden yeğeni Lût (a.s) ve eşi Sâre annemizle birlikte di-yorlar ki bakın:

Ben Rabbime hicret ediyorum. Ben Rabbimin dinine hicret ediyorum. Ben Rabbimin yoluna giriyorum. Ben muhacir oldum Allah'a. Ben muhacir oldum Allah yoluna. Muhakkak ki Allah Azizdir, Allah Hakimdir. İzzet ve şeref sahibi olan da, hikmet ve Hâkimiyet sahibi olan da benim Rabbimdir. Dilediğine hükmeden, dilediğini yapan ve yaptığı her şeyde hikmet olan Odur.

Evet İbrâhim (a.s)'ın hicreti gündeme geliyor. Irak'ın başkenti olan Bağdat o günün dünyasında en şaşaalı dönemini yaşıyordu. Dünyanın en görkemli bir saltanat şehriydi. Ve İbrâhim (a.s) o şehrin yakınlarında Ur şehrinde dünyaya geliyor. Biraz önce dediğimiz gibi orada ateşe atılıyor. Ve oradan hicret etmek zorunda kalıyor. Ve Türkiye'nin Güneydoğu bölgesinde Suriye'ye en yakın olan Urfa'nın güneyindeki Harran'a geliyor, sonra oradan da oğlu İsmail ile birlikte Hicaz'a, yâni Mekke'ye gidiyor. Mekke, Medine, Kudüs, Mezopotamya, Fırat ve Dicle aralarında sürekli Allah'ın dinini tebliğle uğraşıyor. Bu bölgeler zaten Kur'an'da zikredilen peygamberlerin zuhur ettiği bölgelerdir.

Evet Harran'a gelir Allah'ın elçisi. Burada ne kadar kaldı bil-miyoruz. Bu bölge insanlarına Allah'ın dinini tebliğ etti. Bundan sonra güney batıya doğru bir seferi daha var biliyoruz. Yâni Şam topraklarına doğru, Filistin yurduna doğru, yâni bugünkü El Halil kentine kadar uzanan bir yolculuk daha yapıyor. Ve en sonunda vatan olarak, hicret yurdu olarak kendisi için seçtiği yer bu El Halil kenti, yâni Filistin toprakları oluyor. İleriki dönemlerinde İbrâhim (a.s)ın torunlarından Ya-kub (a.s) bu yurdu terk edip Mısıra gider. Ama daha sonra Mûsâ ve Harun (a.s)'lar döneminde Rabbimiz müslümanlara tekrar o yurda dönmelerini emreder. Ve müslümanlar Mûsâ (a.s)'dan sonra o ata yurtlarına ulaşırlar. Sonra yurtlarını müslümanlar bir daha kaybederler ve Davut ve Süleyman (a.s)'lar döneminde tekrar müslümanlar Filistin topraklarını ve El Halil kentini ele geçirirler.

Zaten El Halil, Halilür Rahmân olan İbrâhim (a.s)'ın ismine izafeten verilmiş bir isimdir. Müslümanlar orada Süleyman ve Dâvûd (a.s)'lar döneminde çok görkemli bir hayat yaşarlar. Süleyman (a.s)'ın vefatından hemen sonra burada müslümanlar işgale uğrarlar. Ve bu Kudüs'ün işgali ikinci Halîfe Hz. Ömer'in hilafeti döneminde Kudüs'ün fethine kadar sürer. Hz. Ömer döneminde Kudüs tekrar müslüman-ların eline geçer. Ve çok uzun bir dönem müslümanların elinde olan mukaddes Kudüs şehri Haçlı orduları tarafından tekrar işgal edilir. 70, 80 yıl kadar Hıristiyan medeniyetine şahit olur. Sonra tekrar Sela-hattin-i Eyyubi tarafından Kudüs fethedilir. Ve 1918 yılına kadar müs-lümanların elinde kalır. Bu tarihte müslümanların tüm dünyada özgürlüklerini kaybetmelerinden sonra Kudüs ve Filistin toprakları müslü-manların elinden çıkar.

Evet işte böyle İbrâhim (a.s)'ın hicreti devam ederken, yeğeni Lût (a.s) da El Halil kentinin 40, 50 kilometre yakınlarında halkı ahlâksız mı ahlâksız, rezil mi rezil bir bölgeye elçi olarak gönderilir. Biz şimdi Ankebût sûresinin anlatımına devam edelim inşallah:

27. "İbrâhim'e İshak'ı ve Yakub'u bahşettik. Soyundan gelenlere Kitap ve peygamberlik verdik. Onu dünyada mükafatlandırdık; doğrusu o âhirette de iyilerdendir."

Evet İbrâhim (a.s)'a İshak ve Yakub'u lütfettik diyor Rabbimiz. İbrâhim (a.s) El Halil kentindeyken Rabbimiz Ona oğlu İshak'ı lütfeder. Atamız 90-100 yaşlarında, anamız Sâre de 70-80 yaşlarında iken Rabbimiz onlara oğul olarak İshak'ı verir. Sonra İshak (a.s) dan da Yakub'u verir. Ve böylece atamız ve anamız bir oğulla birlikte bir toruna da nail olurlar. Ve Onun soyundan gelenlere, zürriyetine de kitap ve peygamberlik verdik buyuruyor Rabbimiz.

Evet İbrâhim (a.s)'ın zürriyetinden İshak (a.s), İshak (a.s)'ın zürriyetinden Yakub (a.s), Yakub (a.s)'ın zürriyetinden Yusuf (a.s), daha sonraları yine onun zürriyetinden Mûsâ ve Harun (a.s)'lara peygamberlik ve Tevrat verilir. Daha sonra onların zürriyetlerinden Dâvûd ve Süleyman (a.s)'lara Zebur, daha sonra onların zürriyetlerinden Zekeriya, Yahya ve Îsâ (a.s)'a İncil ve elçilik verilir. Rabbimiz onların hepsini peygamberlik şerefiyle şereflendirir. Onlara Biz mükâfatlarını daha dünyada verdik. Ve onlar âhi-rette sâlihlerden oldular. Âhirette Allah'ın razı olduğu bir hayatı yaşayan kimselerden oldular. Şimdi de anlatım Lût (a.s)'a geliyor:
28, 29. "Lût da, milletine şöyle demişti: "Doğrusu siz dünyalarda hiç kimsenin sizden önce yapmadığı bir hayasızlığı yapıyorsunuz. Erkeklere yaklaşıyor, yol

kesiyor ve toplantılarınızda fena şeyler yapmıyor musunuz? "Milletinin cevabı: "Doğru sözlü isen bize Allah'ın azabını getir" demek oldu."

Evet az evvel ifade ettiğim gibi İbrâhim (a.s)'ın yeğeni Lût (a.s) atamıza kimsenin inanmadığı bir ortamda ilk defa iman etmiş, onunla birlikte hicret yoluna çıkmış ve amcasının ikâmet ettiği şehrin yakılarında bir şehirde peygamber olarak görevlendirilmiştir. Bakın O da kavmine, halkına şöyle diyordu: Ey kavmim, siz kötülük yapıyorsunuz. Siz fuhşiyyata sapmış bir topluluksunuz. Şimdiye kadar âlemlerde, memleketlerde görülmemiş çok kötü, çok rezil bir iş peşine düşmüşsünüz. İnsanların dışında başka hayvanlar arasında bile görülmedik, duyulmadık bir ahlâksızlık içine gömülmüşsünüz. Siz sizin için yaratılmış kadınları bırakıp erkeklere gidiyorsunuz. Cinsel ihtiyaçlarınızı hemcinslerinizle gidermek yerine eş cinslerinizle gidermeye kalkışıyorsunuz. Rabbiniz tarafından size helâl kılınan kadınlarla evlenmek yerine erkeklere giderek çok rezil bir hayatı yaşıyorsunuz. Bunu önceki sûrelerde anlattım.

Sonra sizler ey kavmim yolları kesiyorsunuz. İnsanların yollarını kesiyorsunuz. Ve bu kötülükleri de üstelik gizli filân da yapmı-yorsunuz. Açıktan açığa herkesin gözleri önünde işliyorsunuz. Ve Allah korusun böyle yoldan çıkmış ahlâksız bir toplum içinde görüyoruz ki Allah elçisi Lût (a.s)'ın imtihanı gerçekten çok zordur. Kadınları bırakıp homoseksüelliği aralarında yasallaştırmış, yol kesmeyi, insan soymayı meşrulaştırmış ahlâksız bir toplum içinde bu insanları Allah'a kulluğa, İslâm'a dâvet edecek. Allah'ı unutmuş, âhireti unutmuş çılgınlar gibi eğlenen, hayatlarında hiçbir sınır tanımayan dünyanın en görkemli hayatını yaşayan bir toplumu yola getirecek. Onların pislikleri bırakıp tertemiz bir hayata çağıracak. Bakın Onun bu mahza hayır dâvetine karşılık kavminin cevabı şöyle olmuştu:

Ey Lût, eğer bu sözlerinde sadıklardansan, eğer bunları ispata hazırsan haydi azap olarak bize ne getireceksen getir de görelim bakalım dediler. Gerçekten sen Allah tarafından bize gönderilmiş bir peygambersen, bu dediklerin gerçekten Allah'tansa bu ediklerini reddetmemize karşılık haydi ne tür bir azapla bizi tehdit ediyorsan onu getir de görelim, haydi gücün neye yetiyorsa göster, elinden geleni arkana koyma dediler. Onların bu meydan okuyuşlarına karşı dedi ki:

30. "Lût: "Rabbim! Bozgunculara karşı bana yardım et. " dedi."

Ya Rabbi şu karşımdaki kâfirler topluluğuna karşı bana yardım et. Şu bozguncülara karşı, şu müfsitlere, şu ahlâksızlara karşı, şu Senin gösterdiğin helâl

yollardan cinsel arzularını tatmin edecekleri ve Sana şükredecekleri yerde, Senin kendileri için yarattığın tertemiz kadınlarla evlenecekleri yerde yoldan çıkıp kendileri için çok rezil bir hayatı tercih eden sapıklara karşı bana yardım et ya Rabbi diye Rabbine yalvarıp yakardı. Önceki derslerimizde Rabbimiz Onun mücâdelesini de detaylarıyla anlatmıştı.

Evet bu ahlâksız toplumun, Lût toplumunun azap günü, helâk günleri yaklaşmıştı. Rabbimizin onlar için de takdir buyurduğu ecel gelmişti. O toplumu helâk etmek için Rabbimizin görevlendirdiği melekler ilk önce İbrâhim (a.s)'ın yanına uğrarlar.

31. "Elçilerimiz İbrâhim'e müjde ile geldiklerinde: "Biz bu kasaba halkını yok edeceğiz, çünkü oranın halkı zalim kimselerdir dediler."

Elçiler bir müjde ile İbrâhim'e geldiler. İbrâhim (a.s)'a müjdeleri Ona bir evlât idi. Ona İshak'ı müjdeleyeceklerdi. Karısı Sâre anamızdan atamıza İshak'ı müjdelediler. Sonra da atamıza ve anamıza Allah'ın melekleri dediler ki, şu karye, şu şehir var ya, Şu Lût'un içinde bulunduğu ahlâksız kent var ya Biz o şehrin ahalisini helâk etmeye geldik dediler. Çünkü o şehrin ahalisi zalimdir. Onlar kendilerini bulunmamaları gereken yerde tutan, kendilerini Rablerine kulluk ortamından çıkarıp nefislerinin ve şehvetlerinin mahkumu yapan kimselerdir. Onlar Allah ve Resûlüne isyan etmiş, yeryüzünde bozgunculuk yapan yapmaktadırlar. Yeryüzünde Allah'ın düzenini bozmuş insanlardır. Yeryüzünde Allah'ın istemediği bir hayatı yaşayan insanlardır. Ve şu ana kadar dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş, hiçbir toplumun yapmadığı bir pisliğin içinde yüzmektedirler. Biz o toplumu helâk etmeye gidiyoruz dediler. Bunu duyan İbrâhim (a.s) dedi ki:

32. "İbrâhim: "Ama Lût oradadır" dedi, elçiler; "Biz orada olanları daha iyi biliriz; onu ve geride kalanlardan olacak karısı dışında ailesini kurtaracağız" dediler."

Orada Lût var ama. Yâni şimdi siz orayı helâk edeceksiniz, ama orada Lût var. Söylesenize Lût ta mı bu helâke dahildir? Lût ta mı onlarla birlikte helâk edilecek? Melekler dediler ki, Biz orada kimin olduğunu gâyet güzel biliyoruz. Merak etmeyin, Onu ve ehlini kurtaracağız bu helâkten. Ama karısı müstesna. Ehlinden karısı bu kurtuluşun dışındadır. Çünkü o helâk olanlardan olacaktır. O da aynen diğerleri gibi helâki yudumlayacak. O da ötekilerin azabına mahkum olacak. Bunu duyan İbrâhim (a.s) biraz rahatladı. Ve Elçiler oradan ayrıldılar.

33,34. "Elçilerimiz Lût'a gelince, onun fenasına gitti; çok sıkıldı. Ona, "Korkma ve üzülme, doğrusu biz seni ve geride kalacaklardan olan karının dışında, aileni kurtaracağız. Bu kasaba halkına, yaptıkları yolsuzluklardan ötürü gökten, elbette bir azap indireceğiz" dediler."

Elçilerimiz Lût (a.s)'ın yanına geldiler. Ve Onlardan dolayı, Onların gelişinden dolayı Lût (a.s) epey rahatsızlandı, kötüleşti. İçi daraldı. Çok sıkıldı. Şimdi bu durumda ben ne yapacağım? dedi. Çünkü o güne kadar Ona ahlâksız toplumunun kendisine en büyük zulümleri evine misafir aldığı zamanlarda olmuştu. Ey Lût kesinlikle evine misafir almayacaksın diyorlardı. Böylece misafirperverler dışarıdan gelen erkeklere evlerini açmayacaktı ki o gelenler onların kucağına düşeceklerdi. Onlar da o gelen yabancıları, o misafirleri hem ekonomik yönden, hem de cinsel yönden sömürebileceklerdi.

Ama bu ahlâksızların ahlâksızlıklarına, sömürülerine fırsat vermemek için Allah'ın elçisi Lût (a.s) gelen insanları evine misafir alınca böylece o insanlar onların şerlerinden korunmuş oluyorlardı. Otellerinde, pansiyonlarında ne ekonomik sömürülerine, ne de cinsel ahlâksızlıklarına sömürü aracı olmuyorlardı. Çünkü Lût (a.s) evine aldığı misafirlerinden hiçbir şey talep etmiyor ve böylece berikilerin sömürü çarklarına engel oluyordu. Adamlar gelenleri otellerinde, lokantalarında, misafirhanelerinde sömüremiyorlardı. Onları cinsel arzularının tatmin aracı yapamıyorlardı. İşte bu yüzden Lût (a.s)'a gelen misafirleri evine almaması konusunda sıkı, sıkı tembihte bulunuyorlardı.

Ve işte şimdi Onun evine yine misafirler gelmiş Lût (a.s) büyük bir sıkıntı içine düşmüştü.

Onun bu tedirginliğini gören Allah'ın melekleri dediler ki ey Lût, korkma, kederlenme, mahzun olma. Biz seni ve ehlini bu zalimlerden kurtaracağız. Ancak karın hariç. O helâk olacak. Onun dışında seni ve ehlini kurtaracağız. Lût (a.s)'ın kurtulacak ehli sadece iki kızcağızıydı. İki kızcağızından başka zaten kendisine iman eden kimse yoktu. Bir kendisi ve bir de iki kızcağızı.

Evet yüz binleri aşan bir şehir içinden sadece üç mü'min. Kendi başına tertemiz kalabilen ve pislerle kavgasını en güzel bir şekilde sürdürebilen, sürekli onlara uyarıda bulunabilen Lût (a.s). Hayalinizde canlandırabildiniz mi? Ne kadar zor bir imtihan değil mi? Gerçekten işte Rabbimizin beyanlarıyla her bir peygamberin özelliklerini tanıdıkça anlıyoruz ki onların hayatları bambaşkadır. Allah desteğinde bir hayat yaşayan bu Allah elçileri yaşadıkları bu güzel hayatlarının karşılığı olarak cennetin en yüksek makamlarına gidecekler.

Çünkü bu dünyada Allah'a en samimi, en güzel kulluk yapanlar onlardır. Sıkıntıların, imtihanların en büyüğüne tabi tutulanlar onlardır. Kâfirler karşısında en büyük direnci, en büyük sabrı gösterenler onlardır. Onlar sadece Allah'ın vahyini insanlara ulaştıran bir posta memuru değil, aynı zamanda vahyi en güzel bir şekilde uygulayıp pratikte insanlara gösterenlerdir. Allah'tan gelen vahyi bir yere asıp gelin ilginizi çekerse alın, değilse siz bilirsiniz diyen birisi değildir peygamber. O vahyin kavgasını veren, dâvetini gerçekleştiren, eziyetlerine, işkencelerine göğüs geren insanlardır. İşte görüyorsunuz Lût (a.s)'ın durumunu. Rabbimiz buyuruyor ki ey Lût seni ve ehlini onların elinden kurtaracağız.

Sizi kurtaracağız ve şu şehir ahalisinin üzerine gökten bir azap indireceğiz. Fâsık olduklarından dolayı onların üzerine gökten bir azap indireceğiz. Ama gökten gelecek bu azabın ne olduğunu başka âyetlerden öğreniyoruz. Melekler o sapıkların şehrini kaldırıp tepetakla yere çaldılar. Üzerlerine de Allah katında âdeta kodlanmış, şu şunun başına, bu bunun başına vurulacak diye işaretlenip belirlenmiş çamurdan taş azabı yağdırdılar. Ve çılgınlar gibi akla hayale gelmedik eğlenceler içinde, ahlâksızlıklar içinde, fuhşiyyat içinde kıvranan o toplum gecenin sabah vaktine doğru hayata, dünyaya, eğlenceye veda ediyordu.

35. "Andolsun ki, Biz, düşünen kimseler için bu kasabadan apaçık bir belgeyi geride bırakmışızdır."

Muhakkak ki onlarda Biz düşünen, anlayan insanlar için, aklını kullanmak isteyen bir kavim için apaçık bir âyet, bir delil bıraktık, terk ettik. İşte Lût kavminin geride kalmış âyetini Mekkeliler görüyorlardı. Şam taraflarına ticaret için giderlerken yollarının üzerinde görüyorlardı. Ve bugün şu anda yaşayan tüm dünya insanı görüyor o bölgeyi. Lût gölünün bulunduğu bölge. Allah'a isyan eden bir toplum yere batmış ve bir krater gölü oluşmuş. Eğer insanlar şu elimdeki kitabın âyetlerini biraz yakından tanıyabilseler, o âyetleri bu âyetler rehberliğinde bir okuyabilseler elbette bu âyetler onlar için çok şey söyleyecektir.

Ama maalesef bu kitabı tanımayanlar için o âyetler hiçbir mânâ ifade etmeyecektir. Bu kitabı tanımayan insanlar Lût gölünün çevresinde de otursalar, Lût gölünün içinde de yatsalar hiçbir şey anlamayacaklardır. Zaten hainler insanlar Lût (a.s) ve toplumuyla ilgi kurup ta Lût (a.s)'ı ve yere batan toplumunu bilmesinler diye atlaslardan Lût gölünün adını bile değiştirmeye Bahr'ul Muhît, ölü deniz filân demeye çalışıyorlar.

36,37. “Medyen halkına kardeşleri Şuayb'ı gönderdik. O, “Ey milletim! Allah'a kulluk edin, âhiret gününe umut besleyin. Yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın" dedi. Ama onu yalanladılar. Bu yüzden onları bir titreme aldı ve oldukları yerde diz üstü çöküverdiler.”

Evet Medyen’e de kardeşleri Şuayb’ı gönderdik. Şuayb (a.s) da gönderildiği topluma diyor ki, ey kavmim Allah’a kulluk edin, sadece Allah’ı dinleyin. Üzerinizde, hayatınızda yetki ve otorite sahibi olarak sadece Allah’ı kabul edip Ona itaat edin. Onun istediği gibi bir hayat yaşayın. Âhiret gününe umut besleyin. Âhiretin hesabı konusunda dikkatli davranın. O gün hesaba çekileceğinizi hatırınızda canlı tutun da yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın. İnsanların dinlerini bozmayın, ekonomiyi bozmayın, hukuku bozmayın, eğitimi bozmayın, kılık-kıyafeti bozmayın, hayatı bozmayın dedi.

Ama o toplum da Allah’ın elçisini dinlemediler. Medyen’liler de Şuayb (a.s)’ı yalanladılar. Ve bu yüzden, işledikleri bu suçlar yüzünden onları bir racfe, bir sarsıntı, bir deprem, ya da geberin geberesi-celer diye bir ses yakaladı da hepsi oldukları yere diz çöküverdiler. Oldukları yere yığılıp kaldılar. Evlerinin ortasında diz çökülü kalıverdiler. Zaten ölüydü bu kâfirler. Çünkü vahiyle ilgi kuramamış insanların tamamı ölüdürler. Kur’an ve sünnetle tanışmamış insanların tamamı ölüdürler.

İşte bu ölüleri bir sarsıntı kendilerine getiriverdi. Yâni Allah’tan gelen bir racfe, bir sarsıntı onları olmaları gereken konuma getiriverdi. Onlar hayatlarında diz çöküp Allah’a kulluk yapmaları gerekirken, bundan kaçınıyorlardı da bir sarsıntı onları diz çöktürüverdi.

O ana kadar Allah huzurunda diz çökmeye yanaşmayan alçaklar çaresiz diz çöküverdiler. Kazandıkları o malları mülkleri, çalıp çırptıkları servetleri, o makamları mansıpları, güçleri kuvvetleri, medeniyetleri onları Allah’ın azabından kurtaramadı. Ekonomik yönden çok büyük bir güce sahip oldukları halde bu güç ve kuvvetlerine güvenerek Allah’a ve Allah’ın elçisine kafa tuttukları halde evlerinde ıhıverdiler.

38. “Âd ve Semûd milletlerini de yok ettik. Bunu, oturdukları yerler göstermektedir. Şeytan kendilerine, işlediklerini güzel gösterdi; onları doğru yoldan alıkoydu. Oysa kendileri bunu anlayacak durumda idiler.”

Kitabımızın başka yerlerinde detayı anlatılan Âd ve Semûd toplumlarını da helâk etti Rabbimiz. Şu anda Âd ve Semûd’un oturdukları şehirlerin, kurdukları

medeniyetlerin günümüze intikal eden kalıntılarından bu toplumların ne kara güçlü ve kuvvetli olduklarını anlıyoruz. Şeytan Allah'la, Allah'ın elçileriyle savaşımlarını onlara süslü gösterdi de onları Allah yolundan, Allah'a kulluk yolundan alıkoydu. Halbuki kendileri hakkı anlayabilecek bir özellikte yaratılmışlardı.

39. "Karun'u, Firavunu ve Hâmân'ı da yok ettik. Andol-sun ki Mûsâ kendilerine belgelerle gelmişti de onlar yeryüzünde büyüklük taslamışlardı. Oysa azabımızdan kur-tulamazlardı."

Karun, Firavun ve Hâmân. Bir döneme imzasını atan üç şahsiyet. Ankebût sûresinin bu bölümünde de bunlar gündeme alınıyor. Mü'min sûresinde Mûsâ (a.s)'ın Firavuna, Karun'a ve Hâmân'a gönderildiği anlatılıyor. Allah karşıtı bir özelliğe sahip olan, yeryüzünde Allah'la savaşın sembolü üç zalim, üç müstekbir. Kısaca tarihe birer karakter olarak mal olmuş ve hemen hemen her dönemde bulunan bu üç insandan, bu üç kişilikten kısaca söz edelim.

Karun, Kasas sûresinin beyanıyla Mûsâ (a.s)'ın kavminden, yâni İsrâil oğullarındandı. Firavun ve Hâmân Kıptilerin ileri gelenlerinden Karun da İsrâil oğullarındandır. Karun para babasıdır. Allah kendisine çok mal mülk vermiştir. Kitabımızın ifadesiyle hazinelerinin anahtarlarını bir grup insanın ancak taşıyabildiği zenginlikte birisi.

Elmalı merhum Karun için kapitalist adamın örneği diyor. Yâni o dönem gerçekten hoş bir tabir kullanmış. Firavun zulmün, istibdadın, idare mekânizması olarak temsilcisiyken, Karun da ekonomi dünyasının zulüm ve istibdadının temsilcisidir. Parasının büyük bir bölümünü Firavun sisteminin devamına harcayan, Firavun sistemini parasıyla ayakta tutmaya çalışan, çünkü Firavunun zulüm düzeni devam ettikçe de para kazanan birisidir. Üstelik de bu adam az evvel de ifade ettiğim gibi İsrâil oğullarındandı, yâni Yakub (a.s) ın çocuklarından-dı. Ama alçak kendi kavminden olan, kendilerini kurtarmak için gelmiş Mûsâ (a.s)'ın ve müslümanların safında yer alacağı yerde Firavunun safında yer almış, toplumuna, milletine ihanet etmiş bir haindi.

Yâni hem ezilen, horlanan, köleleştirilen toplumdan olacak, hem de ezenlerle beraber olacak. İşte adamın en büyük yanlışı bu bir kere buydu. Kendi kendini reddetmiş, kendi kendini ezmeye, kendi kendine yararı olmamaya, ihanet etmeye yönelmiş bir kişilik. Sanki intihar edip kendi kendini yok etme savaşında bulunmuş, kendi ölümüne yardımcı olmaya karar vermiş bir tip.

Bu tipleri günümüzde de görürsünüz. Kendi ailesini, kendi din kardeşlerini para ve makam karşılığında satmaya çalışan birisi. Bizim toplumda da pek çoktur böyleleri değil mi? Dışardan, içerden bir kısım zalimlerin desteğini alarak kendi

milletine, kendi toplumuna, kendi dinine karşı bağy içinde olan, azgınlık ve zulüm içinde pek çok zalim var şu bizim toplumda da. Hep kendi kardeşlerine dış kâfirler adına zulmetmektedirler. Hep kendi kardeşlerini ezmektedirler.

Evet işte Karun bu. Ekonomik gücüne güvenerek Allah'a isyan eden, toplumuna ihanet eden toplumun siyasal tanrısı olan Firavunu destekleyerek onun zulmünü, sistemini ayakta tutmaya çalışan bir tip. Birisi siyasal tanrı, ötekisi de ekonomik tanrı birlikte hareket ediyorlar.

Firavun da kitabımızın pek çok yerinde özellikleri, tuğyanı anlatılan ve kıyâmete kadar toplumlar içinde bulunacak, tanrılık iddiasında bulunan, insanları Allah'a kulluktan koparıp kendi yasalarına kul köle edinen, Allah'la savaşa tutuşan, müslümanlara acımasız eziyet ve işkencelerde bulunan bir zalim devlet başkanı, bir zalim tanrı taslağı. Müslümanların varlığına asla tahammülü olmayan, onların çocuklarını daha doğmadan yok etmeye, engel olamayıp doğanları da verdiği eğitimle öldürmeye çalışan bir zalim hükümdar. İmanlarından dolayı müslümanları potansiyel suçlu gören, en ağır işleri onlara reva gören, erkeklerini köleleştirip, kadınlarını iffetsizleştirmenin kavgasını veren bir zalim.

Evet Karun, Hâmân ve Firavun. Üçlü çete, ya da bir zulüm sistemini ayakta tutan üç sacayağı. Tarihin her döneminde zalimler, zulüm sistemleri bu üçlü sistemle ayakta durabilmişler, her devirde küfür ve şirk hep bu üçlü sisteme başvurmuştur. Her dönemde küfür ve şirk düzenleri ayakta durabilmek için buna baş vurmuştur. Karun ekonomi dünyasının lideri ve reisi olarak küfrün hizmetçisi olmuş, Firavun siyasetin, ya da idare mekânizmasının temsilcisi olarak küfrün hizmetçisi olmuş, Hâmân da Firavuna danışmanlık, fikir üreticiliği yapmış birisidir.

Evet Allah'ın elçisi Mûsâ (a.s) onlara belgelerle, mûcizelerle, Allah'tan apaçık âyetlerle gelmişti de onlar Allah elçisine ve getirdiği hidâyete karşı müstekbir davrandılar. Büyüklendiler, ama Rabbimiz diyor ki onlar asla bizi geçecek, bizi mağlup edecek değillerdi. Allah'la yarışabilecek değillerdi onlar. Çünkü peygamberle savaşanlar, müs-lümanlarla savaşanlar Allah'la savaşıyorlar demektir.

Aslında bu üç şahsiyet de Allah'ın elçisi Mûsâ (a.s) la yüz yüze geldikleri andan itibaren işleri bitmiştir. Ama kuyruğu dik tutup Allah'ın elçisiyle kavgayı sürdürürler. Adım adım helâke, mağlubiyete yaklaşan bir halet-i ruhîyeyle peygamber karşısında direnmeye çalışırlar bir süre. Sihirbazlara sığınırlar. O güne kadar besleyip büyüttükleri bilim adamlarına, sanat adamlarına, proflarına, hukukçularına, eğitim uzmanlarına, şairlerine, ediplerine sığınırlar. Gelin toplanın da Mûsâ kar-şısında şu yıllardır ekmeğini yediğiniz sisteminizi kurtarın derler.

Ama umdukları gerçekleşmez. Allah elçisi karşısında tüm sihirbazlar iman ederler. Firavun şaşkındır, Hâmân şaşkındır, Karun perişandır. Sonra Rabbimiz onların akıllarını başlarına getirmek için kıtlıklar gönderiyor, tufan, çekirge, bit ve kan belâlarıyla Rabbimiz te-melinden sarsıyor onları.

Yeryüzünde Rablik iddiasında bulunan zalim Firavun en sonunda bir gün denizde boğulma helâkiyle karşı karşıya kalırken ben iman ettim Allah'a! Ben iman ettim İsrâil oğullarının İlâhına! Ben müs-lümanlardanım! demek zorunda kalıyordu. İşte kıyâmete kadar Firavun yolunu takip eden tüm sahte tanrılara, siyasal gücüne güvenerek kendini tanrılık makamında görenlere Firavunun en büyük mesajıydı.

Ey insanlar, ey benim yolumda gidenler, hiç biriniz benim gücüme ulaşabilmiş değilsiniz! Hiç biriniz benim kadar açıkça toplumunuza tanrılığınızı ilân edemediniz. Hiç biriniz bu güce ulaşabilmiş değilsiniz. Hal böyleyken benim sonuma bakmıyor musunuz? Benden ibret almıyor musunuz? Allah'a ve elçisiyle savaşa tutuşmanın ne de-mek olduğunu hâlâ anlayamadınız mı? Müslümanlıktan başka çare yok. Benim akılsızlık edip bu imanımı geciktirdiğim ve kabul edilmediğim gibi sizler de benim yolumdan mı gitmeye çalışıyorsunuz? Gelin akıllarınızı başlarınıza alın da benim gibi hem dünyada, hem de âhi-rette rezil ve perişan olmayın! diyordu. Ölmeden, hayattayken gelin kendinizin tanrılığınızı, ya da Allah'tan başkalarının tanrılığını bırakıp yalnız ve yalnız Allah'a iman edin de kurtulun diyordu.

Şimdi bu gerçekleri bilen, gören insanların hâlâ Allah'la, Allah'ın diniyle ve müslümanlarla nasıl savaşa tutuştuklarını, yeryüzünde bir tek müslüman kalmayıncaya kadar bizim savaşımız sürecek diye nasıl naralar atabildiklerini anlamak gerçekten mümkün değildir.
40. "Her birini günâhı sebebiyle yakaladık; kimine taşlar savuran rüzgarlar gönderdik, kimini yerin dibine geçirdik, kimini de suda boğduk. Onlara, Allah zulmetmiyordu, fakat onlar kendilerine yazık ediyorlardı."

Onların her birerini günâhlarıyla yakalayıverdik. Günâhları sebebiyle hepsini yakaladık ve defterlerini dürdük. Nuh (a.s)'ın kavminden itibaren o zikredilen toplumların tamamının işini bitirdik. Onlardan kimilerinin üzerlerine taşlar yağdıran rüzgarlar gönderdik. Azap rüzgarlarla helâk ettik. Kimilerini bir sayhayla, bir titreşimle, bir çığlıkla yok ettik. Kimilerini yerin dibine geçirdik, yerin karına batırdık. Kimilerini de suda boğduk. Nuh (a.s)ın kavmi suyla, tufanla helâk oldu. Âd kavmi üzerlerine gönderilen 7 gün 8 gece esen taş, taş üstünde bırakmayan, önüne gelen her şeyi deviren bir rüzgarla helâk edildi. Sâlih (a.s)'ın toplumu

Semûd bir sayhayla, bir çığlıkla yok edildi. Lût (a.s)'an kavmi üzerlerine meleklerin gönderdiği azap yağmuru ve taşlarla, Medyen ahalisi Racfeyle, Karun yere batırılmayla, Firavun, Hâmân ve orduları da denizde boğularak helâk edildiler.

Evet hepsi de Allah'ın helâk yasasının mahkumu olmaktan kurtulamadılar. Güya bunların da güçleri vardı, düzenli orduları vardı. Şu anda dünya üzerindeki seleflerinden çok daha güçlüydüler. Hani ne oldu? Kurtarabildiler mi kendilerini? Güçleri, kuvvetleri, saltanatları bir işe yaradı mı? Şimdikiler gibi 60,70 sene değil 900 yıl ömürleri vardı onların. Öyle bir medeniyet kurmuşlardı ki, öyle büyük teknolojik güze sahiptiler ki Âd'ın Semûd'un medeniyetlerinin, şehirlerinin kalıntıları hâlâ ayaktadır. Ekonomide dünya hakimiydi Medyen'liler, Eyke-liler. Ve yeryüzünde tanrılık iddiasında bulunup tanrılığına herkesi boyun eğdiren Firavun. Hazinelerinin kendisini değil, sadece anahtarlarını güçlü kuvvetli bir grup insanın ancak taşıyabildiği ekonomi de tanrılık iddiasında bulunan Karun hani neredeler?

Şimdi nasıl oluyor da bu insanlar Allah'la savaşa girişebilirler? Nasıl cesaret edebilirler buna? Nasıl oluyor da Allah yasalarını diskalifiye ederek kendi yasalarını onun yerine ikâme etmeye çalışabiliyorlar? Ve nasıl oluyor da insanlar Rablerini terk edip, Rablerinin yasalarını terk edip bu tanrı taslaklarının tanrılıklarını kabul edebiliyorlar? Allah'ın güç ve kuvvetini görmüyorlar mı bu insanlar? Allah'la kim ba-şedebilmiş ki şu andakiler baş edebilsinler? Hiç akılları yok mu bu adamların?

Acaba Allah onları böyle türlü türlü azaplarıyla yakalayıp ağızlarının payını verirken zulüm mü etti? Haksızlıkla mı helâk etti Rab-bimiz onları? Hayır hayır. Allah kullarına zulmetmez. Allah zalim değil-dir. Allah kimseye zulmedici değildir. Ama onlar kendi kendilerine zul-mettiler.

Şu anda bu âyetlerden, bu âyetlerin bilincinden uzak bir hayat yaşadıkları için büyük bir gaflet ve yanılgı içinde yaşayan müslüman-lar, güç kaynaklarının farkında olmadıkları için kendileri karşısında süper gördükleri ve ezildikleri kâfirlerin Ad'ın, Semûd'un, Meyden'in, Eykeliler'in, Firavunların, Karunların, Hâmân'ların devamı olduklarını, Allah'ın helâkine mahkum olduklarını bilemiyorlar, anlayamıyorlar. Allah karşısında, Allah desteğindeki müslümanlar karşısında bunların hiç bir değer ifade etmediklerini anlayamıyorlar. Bakın Rabbimiz bir değerlendirme daha yapacak:

41. "Allah'tan başka dostlar edinenlerin durumu, kendine yuva yapan örümceğin durumu gibidir. Evlerin en dayanıksızı ise şüphesiz örümceğin yuvasıdır. Keşke bilseler."

Allah berisinde, Allah dununda, Allah'tan başka evliya edinenlerin misali, Allah berisinde kendilerine sığınak, barınak, tanrı kabul edinenlerin, Allah'tan başkalarına velâyetlerini verenlerin örneği bir örümceğe benzer. Bir örümceğin durumu gibidir. O örümcek bir ev, bir yuva edindi. İşte gözümüzün önünde bir örümcek evi duruyor. Hepimizin bildiği bir duvar kenarında kurulmuş bir örümcek yuvası. Bir evi vardır örümceğin, evlenmiştir ama muhakkak ki evlerin en zayıfı, evlerin en çürüğü, en basiti örümceğin evidir. İşte Allah'ı bırakıp ta Allah'tan başka velîler bulan, Allah'tan başka karar mercileri bulan, Allah'tan başka yasalarını uygulayacağı tanrılar edinen, Allah'tan başkalarına kulluk etmeye çalışan, Allah'tan başkalarının koruması altına giren insanların güçleri, kuvvetleri, sığınmaları buna benzer.

Anladınız değil mi? Allah ve ankebût. Allah ve örümcek. Allah'ın velâyeti, örümceğin sığındığı evin velâyeti. Allah'ın koruması, örümcek evinin koruması. Allah'ın koruması altına girenler, örümceğin evinin koruması altına girenler. Allah'ın velâyetinde olanlar, başkalarının ağına girenler. Velâyetlerini Allah'a teslim edip Allah'ın aldığı kararları uygulayanlar, velâyetlerini başkalarına verip onların yasalarını uygulayanlar. Allah'a teslim olanlar, müdürlerine, amirlerine, siyasîlerine, A.B.D ye, Avrupa'ya teslim olup onların koruması altına girenler. Hangisi güçlüdür? Hangisi doğrudur bunun? Allah velâyeti, Allah sığınağı, Allah koruması karşısında kimin sığınağı, kimin velâyeti daha güçlü?

Arkadaşlar, şu andaki 6 milyar yanında bir 6 milyar insan daha olsa, bunlar tüm dünyaya egemen de olsalar işte Rabbimizin onlar hakkındaki değerlendirmesi böyledir. Onların Allah karşısında tedbirleri, güçleri, kuvvetleri işte böyledir. Bir örümceğin sığınmak, barınmak üzere yaptığı evine benzer onlar. Hiç te gözünüzde büyütmeyin bu kâfir devletleri. İşte onların tüm güçleri bu kadardır. Onlar güçsüz, Allah güçlüdür. Onlar cahil Allah âlimdir. Keşke bir bilselerdi, bu âyetleri bir anlasalardı müslümanlar. Anladınız mı şimdi? Büyük kimmiş? Güçlü kimmiş? Egemen kimmiş? Dünyada yetki kiminmiş? Velî kimmiş? Kulluk yapılacak, sözü dinlenecek, yasaları uygulanacak kimmiş?

42. "Doğrusu Allah, Kendini bırakıp da yalvardıkları şeyi bilir. O güçlüdür, Hakim'dir."

Muhakkak ki Allah onların Allah'ı bırakıp ta tapındıkları, Allah'ı bırakıp ta dua ettikleri, Allah berisinde söz sahibi kabul ettiklerini bilmektedir. Onlar hiçbir

şey değildirler. Ne tanrıdırlar, ne İlâhtırlar, ne de bir güçleri vardır onların. Azîz ve Hakim olan Allah'tır. Güç kuvvet sahibi, egemenlik sahibi, göklere ve yere hakim olan Odur. Onun berisinde, Onun dışında hiç kimsede izzet ve şeref te yoktur egemenlik te yoktur. Diledikleri aziz, dilediklerini zelil eden O iken, güç kuvvet sahibi, yetki sahibi O iken bu insanların Onu bırakıp ta tapınmaya çalıştıkları, sığınmaya çalıştıkları ne ki? Ya kendileri gibi âciz, sonlu, ölümlü insanlar, ya ölmüş gitmiş varlıklar, ya da kendilerinden daha güçsüz taştan, tunçtan, ağaçtan edindikleri cansız cemadat, putlar ve onların arkasına saklanarak kendilerini güçlü göstermeye çalışan sömürü odakları. İşte küfür ve şirk anlayışı budur. Tanrılar da âciz kullar da âciz.

43. "Biz bu misalleri insanlara veriyoruz, onları ancak bilenler anlayabilir."

İşte bu misalleri Biz kullarımıza anlatırız, kim bu misalleri anlarsa âlimler onlardır. Bunu ancak âlimler anlar diyor Rabbimiz. Anladıysanız sizler de âlimlersiniz. âlim budur zaten. âlim Allah'ın âyetlerini bilen ve anlayan kimsedir. Allah'ın güç ve kudret sahibi olduğunu, Allah dışındakilerin hiç bir güç ve kudretlerinin olmadığını bilen, anlayan, sadece Allah'a kulluğa yönelen kimse âlimdir. Allah dışında, Allah berisinde güç ve kuvvet iddiasında, tanrılık iddiasında bulunan, Allah'a yetki sınırlaması getiren, yeryüzünde egemenlik bizdedir, bize kulluk edeceksiniz, bizi dinleyeceksiniz, bizim yasalarımızı uygulayacaksınız diyenler kim olursa olsun onlarda hiçbir yetki olmadığını bilen kimse âlimdir. Hepsi toplansa bir sineği bile yaratamayacak, güçleri sadece bir örümceğin evine benzeyen bu insanları değil de Allah'ı dinleyen, velâyetini Allah'a teslim eden kimse âlimdir. Bunu anlayamayanlar ordinaryüs profesör bile olsalar cahilin cahilidirler.

Öyleyse bilenler, âlimler olarak şimdi kimi velî bilelim? Velâyetimizi kime teslim edelim? Kimin hayat programını uygulayalım? Kimin istediği gibi bir hayat yaşayalım? Hayatımıza kim egemen olsun? Hukukumuza, eğitimimize, ekonomimize, kılık kıyafetimize kim karışsın? Kimi razı etmeye çalışalım? Kimin beğenisine yönelelim? Kimin İlâhlığını kabul edelim? Kime dua edelim? Kime yalvaralım? Kimin koruması altına girelim? Allah'ın mı? yoksa başkalarının mı? Şöyle yaparsak, şöyle yapmazsak bize şunlar şunlar ne der mi diyelim? Yoksa Allah ne der mi diyelim? Hayatımızda Allah'ı mı hesaba katalım? Yoksa başkalarını mı? Siz bilirsiniz. Ama bakın Allah berisinde kendisine kulluk edilenlerin hiç bir güçleri ve yetkileri yokmuş. İşte örümcek ve evi. Ve işte Allah'ın gücü ve kudreti:

44. "Allah gökleri ve yeri gerektiği gibi yaratmıştır. Doğrusu bunda inananlara bir ders vardır."

Allah gökleri ve yeri yaratmıştır. Gökleri ve yeri hak olarak ya-rattı Allah. Kendisi Hak olan, varlığı, egemenliği Hak olan Allah gök-leri ve yeri de hak olarak yaratmıştır. Laf olsun diye, eğlence olsun di-ye değil hak olsun diye, hayatta hak egemen olsun diye, yeryüzünde zulüm olmasın diye yaratmıştır Allah.

Yâni şu anda kâfir ve müşriklerin iddia ettikleri gibi yeryüzünün yaratılışında zulüm yoktur. Yaradılışta hak vardır, hak hakimdir. Kâinatta Rabbimiz ne yaratmışsa, varlık olarak ne varsa hepsi hak üzerine, yâni sağlam temeller üzerine kurulmuş ve belli bir hikmetle yaratılmıştır. Yaratılan her şey üzerinde belli bir kanun, belli bir hak yasa işlemektedir.

Yâni tüm Kâinatta hak esastır, adâlet esastır, zulüm ve haksızlık yoktur. Her şey hak üzerine bina edilmiştir. Bâtıl ise ârızî ve ge-çicidir. Yâni Rabbimizin yarattığı bu evrende tevhid esastır. Sadece zulüm ve haksızlık imtihan gereği kendilerine özgür bir irade verilen insanlardan oluşan hareketlerdir. Eğer evrende kendilerine Allah tarafından irade verilen şu insanlar gökler ve yer âlemine karışmasalar, bitkiler, hayvanlar ve cemadatlar âlemine el atmasalar, kâinatta haksız bir tek uygulama göremezsiniz. Çünkü tüm âlemde Allah hak bir denge koymuştur ve onu bozabilme yetkisini, iradesini de sadece insana vermiştir. Diğer varlıkların tümü hak olan tevhid esasına dayanmakta, hepsi de Allah'ın emirlerine boyun bükmektedirler.

Yeryüzünde hak açığa çıksın, hak görülsün, hak uygulansın, hak bir hayat yaşansın diye Allah gökleri ve yeri hak olarak yarattı. İşte bunda, bu yaratılış yasasında mü'minler için âyetler ibretler vardır. İşte bu âyetleri anlayanlar mü'mindirler. Anlıyorsunuz değil mi bu âyetleri? Tamam o zaman bizler de mü'miniz elhamdülillah. Bizi yaratan, bizi yoktan var eden Allah'sa elbette hak yasalarıyla bizim hayatımıza egemen olan da Allah olacaktır. Yaratıcı olarak Allah var da, yönetici olarak, Rab olarak Allah yok mu? Bu ayırımı ancak cahil kâfirler ve müşrikler yapabilirler. Mü'minler asla hayatı parçalamadan, bir bölümünde Allah'ı, öteki bölümünde de başkalarını dinlemeden yana olmazlar. Çünkü o Allah berisinde tanrılaştırılanların yeryüzünde yarattıkları bir şey yoktur. Öyleyse yaratıcı olmayanın İlâhlık hakkı da yoktur. Eğer onların yarattıkları bir karış toprak parçası varsa tamam orada onların yetkileri vardır. Yoksa hiçbir yetkileri yoktur.

45. "Ey Muhammed! Kitaptan sana vahy olunanı oku; namaz kıl; muhakkak ki namaz hayasızlıktan ve fenalıktan alıkor; Allah'ı anmak en büyük şeydir! Allah yaptıklarınızı bilir."

Ey peygamberim, ey peygamber yolunun yolcuları, sana, size kitaptan vahy olunanı okuyun, size kitaptan vahy edileni izleyin, ona tabi olun, onu anlayın, onu öğrenin, onunla birlikte olun, onu gündeminize alın, onu uygulayın. Senin, sizin ilk işiniz budur. Senin birinci işin kitabı okumaktır. Bizim birinci işimiz kitabı okumaktır. Başka şeyleri okumayacağız. Sihirbazları, şeytan vahiylerini okumayacağız. Allah'a hayat hakkı tanımayan zalimleri okumayacağız. Başkalarının kitaplarını Allah'ın kitabının önüne geçirmeyeceğiz. Günlük mutlaka Allah'ın kitabıyla ilgi kuracağız. Ve:

Namazı da ikâme et. Namazı ayağa kaldır. Hayatını düzenleyecek, hayatına çekidüzen verecek, Allah'tan mesaj alacak, tüm hayatına imzasını atacak bir namaz kıl. Namazını koru. Namazın üstüne titre. Namaz için her şeyi fedâ et. Namazın Allah'ın istediği gibi olsun. Muhakkak ki namaz insanı münkerattan ve fuhşiyyattan alıkor. Namaz sahibini her türlü hayasızlıklardan, iffetsizliklerden alıkor. Eğer namaz kıldığımız halde hayatımızda bir kısım bozukluklar varsa biz namazı Allah'ın istediği şekilde kılmıyoruz da namaz gösterisinde bulunuyoruz demektir. Namazla din kurtarma çabası içine giriyoruz demektir. Eğer kişinin namazıyla hayatı, namazıyla ticareti, namazıyla siyaseti, namazıyla aile hayatı, namazıyla sosyal hayatla münâsebeti aynı doğrultuda değilse bu namaz Allah'ın istediği bir namaz değildir.

Muhakkak ki zikrullah, Allah'ın zikri en büyüktür. En güzel zikir Allahu Ekber demektir. En güzel zikir Allah'ı gündeme almaktır. En büyük şeref Allah'a kulluktur. En büyük gündem Allah'ın kitabının gündemidir. En şerefli zaman Allah'ın âyetlerinin anlaşılmasına ayrılan zamandır. Ankebût'un, Rum'un, Lokman'ın, Secde'nin, Zümer'in anlaşılması adına teksif edilen zaman, teksif edilen enerji en şereflidir. İnsanlar Kur'an'dan haberdar oldukları kadar şeref sahibidirler.

Öyleyse bir düşünelim. Allah'ı ne kadar zikrediyoruz? Allah'ın kitabını ne kadar gündeme alabiliyoruz? Geceleri bize ne kadar

Kur'an nâzil oluyor? Yoksa gecelerimiz Allah'ın kitabından uzak şeytan vahiyleriyle mi dolu geçiyor? Gündemimizde ne var? En çok neleri konuşuyoruz? Neleri tartışıyoruz? Unutmayın ki konuştuklarınızın, gündeme aldıklarınızın en şereflisi, en büyüğü Allah'ın zikridir, Allah'ın âyetlerinin gündeme alınması ve konuşulmasıdır. Şunu da kesinlikle bilesiniz ki beni kandırabilirsiniz, insanları atlatabilirsiniz ama Allah'ı asla kandıramazsınız. Allah yaptıklarınızın tümünü bilmektedir. Kendi âyetlerini mi gündeme alıyorsunuz, yoksa başka şeylerimi gündeme alıyorsunuz? Allah bunu bilmektedir. Parayı mı daha çok zikrediyorsunuz? Yoksa A'lâ'yı mı? Allah bilmektedir.

46. "Kitap ehlinden zulmedenler bir yana, onlarla en güzel şekilde mücâdele edin, şöyle deyin: "Bize indirilene de, size indirilene de inandık; bizim Tanrımız da, sizin Tanrınız da birdir, biz O'na teslim olmuşuzdur."

Ehli Kitabın zalimleri hariç güzelliğin dışında bir mücâdeleye girme. Eğer onlarla bir tartışmaya gireceksen zalimleri hariç onlarla güzellikle tartış. Onlar zavallı insanlardır. Onlara tatlılıkla dini anlat. Ataları dinlerini bozmuşlar, din diye kendi uydurdukları bir müesseseyi bırakmışlar kendilerine. Kitap diye kendi elleriyle oluşturdukları bir kitabı terk etmişler.

Onlara bunu güzel güzel anlat. Ama onlardan işin farkında olup ta bile bile o bozuk yolu sürdürmeye çalışan, bile bile İslâm'a düş-man olan zalimler müstesna. O zalimler sana farklı bir tavır içindelerse sen de onlara farklı bir tavır sergile. Onlara de ki, biz bize indirilene de, size indirilene de iman ettik. Biz bize indirilen Kur'an'a da, size indirilen Tevrat'a da, İncil'e de inandık. Bizim İlâhımızla, sizin İlâhınız ayrı ayrı İlâhlar değildir. Bizim İlâhımızla sizin İlâhınız aynı İlâhtır. Biz Ona teslim olmuşuz deyin.

Ne güzel bir dâvet değil mi? Yâni öyle bir ortamdasınız ki insanlar farklı farklı şeyler söylüyorlar. Farklı farklı inançlar ortaya koyuyor. Herkes başka bir telden çalıyor. Yahudiler diyorlar ki biz Hz. Mûsâ'ya ve Ona gönderilen Tevrat'a inanıyoruz. Hıristiyanlar diyorlar ki biz Hz. Îsâ (a.s)' ma ve Ona gönderilen İncil'e tabiyiz. Veya biz de müslümanız dedikleri halde müslümanlıklarının farkında olmayan, bizim de kitabımız, peygamberimiz vardır dedikleri halde kitaplarının peygamberlerinin bilincinde olmayan müslümanlar var.

Kimisi diyor ki tamam Allah'ı ve kitabını kabul ediyorum, ama peygamberi kabul etmem diyor. Kimisi Allah'a iman ediyor ama Onun hayata karışacağını bilmiyor. Kimisi tamam inanırız Allah'a ama Onun kitabının modası geçti, artık bu kitap bizim hayatımızı düzenleyemez diyor. Kimisi ben müslümanım ama aynı zamanda lâiğim de, demokratım da diyor. Kimin ne

dediği belli değil. Ve size vahiy geliyor. Yâni siz her gece, her gündüz vahiyle berabersiniz. Onlardan farklı olarak sürekli vahiyle birlikteliğinizi devam ettiriyorsunuz. İnsanlar başka vahiylerin peşine düşerken siz Kur'an okuyorsunuz. Herkes başka şeylerin bilgilenmesinin peşindeyken siz kitapla bilgileniyorsunuz. Herkesin gündeminde başka şeyler varken sizin gündeminizde Allah ve âyetleri var.

Şimdi işte bu insanların cahil, zavallı insanlar olduklarının bilincinde olarak onlara şunu deyin diyor Rabbimiz: Ey insanlar, ey kitabım var diyenler, ey Allah'a inandım diyenler, biz bize indirilen kitaba iman ettik. Okumak, anlamak, kavramak ve hayatı onunla düzenlemek üzere kitaba iman ettik. Size gelenlere de iman ettik. Sizin İlâhınızla bizim İlâhımız aynı İlâhtır. Allah'tan başka İlâh yok.

Gelin aynı İlâhta, aynı İlâhı dinlemekte, aynı İlâha itaatte birleşelim. Aynı İlâh ne diyorsa, nasıl bir hayat istiyorsa onda birleşelim. Gelin şu geçici İlâhları bırakalım da Allah'a kulluk edelim.

Biz müslümanız, biz O tek olan İlâha teslim olanlarız, gelin ey insanlar, sizler de teslim olun, sizler de müslüman olun. Rabbimiz bu-nu dememizi istiyor bizden. Rabbinden bu emri alan Rasûlullah efendimiz döneminde insanlara böylece dâvetiye çıkardı. Biz de bugün aynısını yapmak zorundayız. Gelin müslüman olun demek zorundayız. Eğer eh zaten biz müslümanız diyorlarsa o zaman akıllı uslu, Allah'ın istediği gibi müslüman olun diyeceğiz.

47. "Ey Muhammed! Sana Kitabı böylece indirdik; işte, kendilerine Kitap verdiklerimiz ona inanırlar; bunlardan da ona inanan bulunur. âyetlerimizi ancak inkârcılar bile bile tanımazlar."

İşte böylece kitabı sana indirdik. Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler, daha önce kendilerine verilen kitaplara iman eden ehl-i kitap kendi kitaplarının geldiği aynı kaynaktan gelen bu Kur'an'la karşı karşıya kaldıklarında hemen iman ediyorlar. Şu insanlardan da kimileri iman ediyorlar. Mekkelilerden, Taiflilerden, yâni kitap ehli olmayan-lardan kimileri de iman ediyorlar. Ama âyetlerimize karşı gelenler, onlara iman etmemekte direnenler ancak kâfirlerdir.

48. "Sen daha önce bir kitaptan okumuş ve elinle de onu yazmış değildin. Öyle olsaydı, bâtıl söze uyanlar şüpheye düşerlerdi."

Niye iman etmiyorlar bu adamlar? Halbuki ey peygamberim sen daha önce ne bir kitaptan okumuş, ne de sağ elinle yazmış değilsin. Rasûlullah efendimiz okuma yazma bilmemektedir. Çünkü daha dünyaya gelmeden önce babasını kaybetmiştir. Babasının vefatından kısa bir süre sonra da anasını kaybetmiştir. Sonra himayesinde kaldığı dedesini kaybetmiştir. İçinde büyüdüğü

toplumun da okuma yazma oranı çok az olduğu için okuma yazma öğrenememiştir. Mektep medrese görmemiştir. Felsefe tahsilinde bulunmamış. Kafasına insan bilimlerinden hiçbirisi girip fıtratını bozmamış. Nihâyet olgunluk çağında Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın vahyiyle müşerref olmuş.

Böylece insanların daha sonraları şöyle bir itirazda bulunmaları mümkün olmayacaktı. Ey Muhammed, sen daha önce falanlardan, filânlardan bir şeyler öğrenmiştin. Falan falan kimselerden ders almıştın. İşte şimdi o öğrendiklerini süsleyip püsleyip bunlar bana Allah'tan geliyor diyerek diye bizi kandırıyorsun. Birilerinden öğrendiklerini Allah'a izafe ediyorsun diyemeyecekleri bir özellikte büyüyor.

Kırk yaşında kendisine vahiy indirilmiş. O ana kadar hiçbir şey okumayan Allah'ın elçisine Rabbinin adıyla oku denmiş. Hiç bir kitap görmemiş peygamber birden bire bir kitaptan âyetler okumaya başlamış. Kâfirlerin, müşriklerin kıyâmete kadar yapacakları itirazlarına, hücumlarına böylece Rabbimiz en güzel cevabı verivermiş.

İşte cevap: Peygamberim bundan önce bir kitap okur olmadın. Bir kitabı okumadın sen. Ve yine sen bundan önce sağ elinle de yazar değildin. Yazmasını da bilmiyordun, yazmamıştın. Eğer böyle ol-saydı, eğer daha önce okur yazar olmuş olsaydın, daha önce mektep medrese görmüş, bir şeyler bilir olmuş olsaydın bâtıl taraftarları şüpheye düşerlerdi. Bâtıl ehli senden şüphelenirlerdi. Bu adam demek ki önceden bunun hazırlığı içindeymiş. Önceden bu peygamberlik işini hazırlıyormuş derlerdi.

49. "Hayır; Kur'an, kendilerine ilim verilenlerin gönüllerinde yerleşen apaçık âyetlerdir. âyetlerimizi, zalimlerden başka kimse, bile bile inkâr etmez."

Bilâkis o Kur'an apaçık, beyyin âyetlerdir. Allah sisteminin, Al-lah dininin, Allah yolunun, Allah programının ifadeleridir onlar. Kendilerine ilim verilenlerin, ilimden nasibi olanların gönüllerinde yerleşen, kökleşen âyetlerdir onlar.

Evet bu kitap gönüllerde olan, kalplerde ve kabullerde olan Allah hidâyetidir. Bu kitap bu kitaba uygun yaratılmış, bu hidâyete müsait yaratılmış gönüllere girmeye, o gönüllerde hidâyet meşalesi olarak yanmaya devam edecek. Ama âyetlerimizi inkâr edenler, âyetlerimizi reddedenler, âyetlerimize düşmanca bir tavır alanlar, kalplerine âyetlerimizin girmesine zorla engel olanlar, âyetlerimizi görmemek, duymamak için gözlerine, kulaklarına, kalplerine, fıtratlarına baskı ya-panlar ancak zalimlerdir. Bu kitabı peygamber uydurdu diyenler ancak zalimlerdir.

Çünkü bunu diyenler peygamberi çok iyi tanıyorlardı. Allah'ın Resûlü bu sözleri söylemeye başlamadan önce kırk yıl aralarında kalmıştı. Çocukluğu, gençliği aralarında, gözlerinin önünde geçmişti ve kendisinden böyle şeyler duymamışlardı. Bunları söyleyebilecek bir talim terbiye de almamıştı. Yâni bu tür sözleri bir beşerin, bir insanın söyleyemeyeceğini kendileri de pek ala biliyorlardı. Bir delinin, bir şairin, bir kahinin asla bunları söyleyemeyeceğini çok iyi biliyorlardı. Biliyorlardı ama yine de reddediyorlardı zalimler.

Evet bu âyetler asla bir beşer sözü olamazlar. Bir beşerin böyle şeyleri söylemesi asla mümkün değildir. Bir insanın uydurması olamaz bu âyetler. Bu sözler Allah sözüdür. Gökleri ve yeri yaratan, tüm varlıkları yaratan olan Allah'ın sözleridir. İnsanlar ister kabul etsinler isterse reddetsinler. Ama unutmasınlar ki bu kitap Allah'tan gelme bir hayat programıdır ve tüm hayatımız bu kitaptan sorulacaktır. Kabirde bu kitabın yasalarından sorulacağız. Öbür tarafta bu kitabın yasalarına göre hesaba çekileceğiz. Cennete ve cehenneme gidiş bu kitaba göre gerçekleşecektir.

50. "Ona Rabbinden mûcizeler indirilmesi gerekmez miydi? "derler. De ki: "Mûcizeler ancak Rabbimin katındadır. Doğrusu ben, sadece apaçık bir uyarıcıyım."

Bu kitabı, bu peygamberi reddeden zalimler dediler ki bu peygambere Rabbinden bir kısım âyetler gelmeli değil miydi? Rabbinden bir mûcize gelse ya bu peygambere! Alçaklar peygamberden âyet istiyorlar. Sanki Allah peygamberine hiç âyet göndermemiş. Sanki yol bulabilmek için, iman edebilmek için, amele yönelebilmek için âyete ihtiyaçları var da Allah onları bundan mahrum bırakmış. Yeni ve farklı âyet istiyorlar.

Âyet mi istiyorsunuz? Şu elinizdeki Allah'ın âyetleri yetmiyor mu size? Şu elinizdeki kitabın âyetleri, şu Kâinatta Allah'ın serpiştirdiği meşhut âyetler yetmiyor mu? Peygamberden âyet istiyorlar, halbuki Allah'ın âyetlerinden habersizler alçaklar. Allah'ın kendileriyle konuşmasını istiyorlar, halbuki şu elimdeki kitabın âyetleriyle Allah'ın kendileriyle konuştuğunun farkında değiller. Anlıyorlar aslında da yamukluk yapıyorlar. Sonra Allah'tan istenmesi gereken şeyi peygamberden istiyorlar. Allah'la peygamberi karıştırıyorlar hainler. Allah da diyor ki:

Sen bu densizlere de ki peygamberim, âyetler Allah'tandır. âyetler Allah katındandır. Siz beni Allah'la karıştırıyorsunuz. Benim buna gücüm yetmez. Bu âyetler benden değil Rabbimdendir. Ne benim, ne de benden önceki peygamberlerin Allah'ın izni olmadan kendi istek ve arzularımızla bir âyet getirmemiz mümkün değildir. Biz elçilere bir âyet gelecekse o Allah'ın izniyle,

Allah katından bir emirle gelir. Bana gelince, ben ancak apaçık bir uyarıcıyım. Benim fonksiyonum, benim görevim budur. Ben Rabbimden gelen âyetlerle sizi uyarmaktayım. Hayat Allah'ın emrindedir. Peygamberin görevi ise Allah'tan gelen âyetleri insanlara duyurmak ve insanları Allah'ın istediği bir hayata çağırmaktır.

51. "Kendilerine okunan bir Kitabı sana indirmiş olmamız onlara yetmiyor mu? Bunda, inanan topluluk için rahmet ve ibret vardır."

Şu sana indirdiğimiz kitap onlara yeterli değil mi? Kendilerine okunmakta olan bu kitap onlara yetmiyor mu? İşte şu kitabın âyetleri âyet değil mi? Daha ne bekliyorlar bunlar? İşte bundan mü'minler için bir rahmet, bir zikra vardır. Evet iman edenler, yol bulmak isteyenler için, hayatlarını onunla düzenlemek üzere baş vuranlar için bunda bir rahmet, bir gündem, bir uyarı, bir şeref vardır. Öyleyse daha ne bekliyor bu adamlar? Allah'ın kendileri için açtığı bu rahmet kapısından niye istifade etmek istemiyorlar? Bu şerefle niye şerefyap olmak istemiyorlar?

52. "De ki: "Allah benimle sizin aranızda şahit olarak yeter. O, göklerde olanı, bâtıla inananları ve Allah'ı inkâr edenleri bilir. "İşte kaybedenler bunlardır."

De ki Allah benimle sizin aranızda şahit olarak yeter. Allah şahittir ki bu kitap Ondandır. Allah şahittir ki ben Allah'ın elçisiyim. Benim elçiliğime, benim nübüvvetime şahit Allah'tır ve Allah'tan daha büyük bir şahit te yoktur. O Allah göklerde ve yerde olan her şeyi bilir. Göklerde ve yerde hiçbir şey Allah'a gizli kalamaz. Göklerde olanı da, yerde olanı da, gönüllerde olanı da bilir Allah. Allah bilgisi tam olandır, bilgi kendisinden olandır ve Onun bilgisinin dışında kalan hiçbir şey yoktur. Gaybı bilen O, şehadeti bilen O, geçmişi bilen O, geleceği bi-len Odur. İşte kulluğun, itaatin, teslimiyetin kendisine yapılması gereken böyle bir Allah elçisine şehadette bulunuyorsa, bu kitabın, bu âyetlerin kendi sözü olduğunu söylüyorsa şahit olarak size yetmez mi? Başka ne şahit arıyorsunuz? Başka ne âyet bekliyorsunuz?

Bâtıla iman edip Allah'a küfredenler, bâtılın mü'mini olup Allah'ın kâfiri olanlar kaybedenlerin, zarara uğrayanların ta kendileridirler. Dünyada da ukbada da kaybedip eli boşa çıkacak olanlar onlardır. Kim ki Hak olan Allah'ın hak olarak gönderdiği bir dinin, bir kitabın, bir peygamberin, bir hayat programının dışında kendisine bir din, bir yol, bir örnek arar, bulur ve Allah'tan geleni reddederse kesinlikle bilsin ki dünyada da, âhirette de hüsrana mahkum olacak olan odur.

53. "Senden azabı acele bekliyorlar. Eğer süre belirtilmiş olmasaydı azap onlara hemen gelirdi. Ama yine de onlar farkına varmadan başlarına ansızın gelecektir."

Senden azabı acele ediyorlar. Acele senden azap istiyorlar. Senden azabın çabucak kendilerine getirilmesini istiyorlar. İnkârlarının küfürlerinin karşılığı olarak kendilerine vaadedilen azabın acele gelmesini istiyorlar. Hani nerde kaldı şu sözünü ettiğin azap? Bir an evvel gelse de görsek ya diyorlar.

Ey peygamber! Ve ey müslümanlar! Şu bizi tehdit edip durduğunuz azap nerde kaldı? Hani niye gelmiyor? diyerek alay ediyorlar. Haydi gelsin bakalım ne gelecekse gelsin de görelim diyorlar.

Akılsızlar, gariptir ki Allah'tan istenmesi ve beklenmesi gereken şeyleri Allah elçilerinden ve onların yolunun yolcusu müslüman-lardan istiyorlar. Tabii hainler ne peygamberlerin de, müslümanların da böyle bir azabı acilen kendilerine getiremeyeceklerini bildikleri için de bu konuda cesur davranabiliyorlar. Güya peygambere ve müs-lümanlara delil getirmiş ve galip gelmiş sayıyorlar kendilerini de, işledikleri suçlara devama kılıf bulduklarını zannediyorlar.

Eğer sizin için belirlenmiş bir ecel olmasaydı, bir eceli müsemma olmasaydı, onların gücünü bitirecek olan bir ecel zamanı önceden takdir edilmemiş olsaydı elbette onlara hemen acilen azap gelirdi. Ama Allah bunu belli bir zaman olarak takdir etmiştir. Belli bir zamânâ kadar Rabbimiz insanlara mühlet tanımıştır. O zaman dolana kadar buyurun dilediğiniz gibi inanıp, dilediğiniz gibi yaşayabilirsiniz. Dilediğiniz gibi küfredebilirsiniz. Aslında sizi bir anda yok etmeye gücü yeten Biz, o ecelinize kadar serbest bırakıyoruz, size mühlet veriyoruz. Bu müsaademiz unutmayın ki sizin için yazılan, tespit edilen bir ecele kadardır. O eceliniz geldi mi artık sizin için ondan kaçıp kurtuluş yoktur.

O ecel, o ölüm, o azap onlar farkında olmadıkları halde ansızın geliverecek. O bekledikleri, o acele ettikleri, o hani nerde kaldı? Niye gelmiyor ya? Diye alay ettikleri, hafife aldıkları azap ansızın kendilerine geliverecek ve defterlerini dürüverecek, işlerini bitiriverecek.

54,55. "Senden azabı acele bekliyorlar. Doğrusu azap tepelerinden, ayaklarının altından kendilerini içine aldığı gün, cehennem inkârcıları kuşatacaktır. O gün Allah: "Yaptıklarınızın karşılığını tadın" der."

Senden tekrar tekrar azap istiyorlar. Bu sefer cehennem azabını sorguluyorlar. Hani nerde bu cehennem? diyorlar. Sen onu bizim külahımıza anlat diyorlar. Yok böyle bir şey diyorlar. Beklesinler bakalım. Alay konusu etsinler bakalım. Muhakkak ki o cehennem kâfirleri sinesine bastığı zaman onları çepeçevre kuşatıcıdır. Şimdi eğlensinler bakalım. Alaya alsınlar bakalım peygamberi ve müslümanları. Bu kâfirler unutmasınlar ki bir gün gelecek inkâr ettikleri o cehennem onları kıskıvrak yakalayacak ve çepeçevre kuşatıverecek. Nefes aldırmayacak onlara. Cehennem onları altlarından ve üstlerinden kuşatıverecek.

Ve diyecek ki Rabbimiz, haydi tadın bakalım amellerinizin karşılığı olan şu azabı. Tadın imtihanınızı, tadın fitnenizi, tadın yalanlamanızın karşılığını, tadın vahiyden uzak hayatınızın bedelini, tadın Allah bilgisine sırt dönerek kendi kendinize oluşturduğunuz bilgilerinizin, düşüncelerinizin yanılgısını. Tadın imanınızın hatasını. Tadın dünyada dünyanın sahibinin hayat programına alternatif geliştirdiğiniz hayat programınızın faturasını. Tadın vahyin bugünle alâkalı uyarılarına kulak vermeyerek dünyada güvenlik içinde bulunuşunuzun sonucunu.

Bakın bakalım nasılmış bu azap? Bakın bakalım kurtuluş var mıymış bu azaptan? Çıkış var mıymış alaya aldığınız bu cehennemden? Dünyadayken hiç inanmıyordunuz. Böyle bir şey olmaz diyor-dunuz. Hiç ummuyordunuz, hiç beklemiyordunuz bu sonucu. Altınız ateş, üstünüz ateş, yatağınız ateş, yorganınız ateş, yiyecekleriniz ateş, içecekleriniz ateş, ateş. İşte acele beklediğiniz ateş haydi buyurun denilecek.

56. "Ey inanmış kullarım! Benim yarattığım yeryüzü geniştir. O halde güven içinde olacağınız yere gidip yalnız Bana kulluk ediniz."

Öyleyse sizler ey iman eden kullarım, unutmayın ki benim ar-zım geniştir. Sizler sadece Bana kulluk edin. Sadece Beni dinleyin. Benim arzım geniştir. Sadece Mekke değildir Benim arzım. Sadece Medine değildir Benim arzım. Sadece Türkiye değildir Benim arzım. Sadece Aysa, sadece Avrupa değildir Benim arzım. Tüm yeryüzü, tüm arz Benim mülkümdür. Tüm arz Benimdir. Eğer bulunduğunuz bir coğrafyada daraldıysanız, bulunduğunuz bir atmosferde size Bana kulluk imkânı bırakmamışlarsa, bulunduğunuz bölgede, bulunduğunuz ülkede size hayat hakkı tanımamışlarsa ne gam, tüm arz Benimdir, bir başka ülkenin, bir başka dünyanın insanları olabilirsiniz. Bu dünyada özgürce, müslümanca bir hayatı yaşayabileceğiniz bir zaman ve zemini

her zaman bulabileceksiniz. Mekke'de sizi sıkıştırmışlar, müslü-manca kulluğunuza imkân bırakmamışlarsa Habeşistan'a, Medine'ye gidersiniz.

Benim arzım geniştir. Haydi Bana kulluk yapın. Asla başkalarına kulluk yapmayın. Asla başkalarını dinlemeyin. Bu dünyanın sadece doğup büyüdüğünüz memleketinizden, şehrinizden, mahallenizden ibaret olduğunu zannederek sakın sizi Bana kulluktan koparıp kendilerine kul köle edinmek isteyenlere itaat etmeye, kulluk etmeye, onların yasalarını uygulamaya kendinizi mahkum etmeyin. Sakın ha sakın bu dünyanın zalim iktidarlarının hiç ölmeyecekleri, hiç bitmeyecekleri zannına kapılarak, bir ezikliği, bir yenilmişliği, bir zilleti sineye çekip zalimlere kulluğu Bana kulluğa tercih etmeyin. Zalimlerin yasalarına itaati Bana itaate tercih etmeyin. Beni bırakıp zalimleri tanrı makamında görmeye kalkışmayın.

57. "Her can ölümü tadacaktır. Sonunda Bize döneceksiniz."

Unutmayın ki her nefis ölümü tadacaktır, herkes ölecektir. Kendilerinin tanrılığını iddia eden zalimler de, o tanrı taslaklarını tanrı kabul edip onlara itaate yönelen zavallı kullar da ölecektir. Tanrılar da ölecektir, kullar da ölecektir. Güçlüler de ölecektir zayıflar da ölecektir. Ama tek bâkî kalacak olan, tek Rab, tek İlâh, gerçek İlâh, gerçek Rab âlemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Evet eğer bulunduğun bölgede, bulunduğun ülkede hakim güçler seni Allah'a kulluktan koparıp kendilerine kulluğa çağırıyorlarsa, sana ve dinine hayat hakkı tanımıyorlarsa, kendi istedikleri gibi inanmaya, kendi istedikleri gibi yaşamaya zorluyorlarsa, Rabbinin emirlerine isyana zorluyorlarsa kesinlikle bilesin ki sana zulmeden o insanların boyunlarındaki iplerin ucu da Allah'ın elindedir. Bir gün elbet onlar da öleceklerdir. Sen de öleceksin. Sen de, onlar da bir gün Allah'ın mahkemesine çıkacaksınız. Hesabı Ona ödeyeceksiniz, bunu unutmayın. Eğer müslümanca bir hayat yaşadığın için tüm dünya üzerine gelecek olsa bile, tüm zalim güçler üzerine çullanacak olsa bile sen Allah yolunda olduğun sürece Allah seni koruyacaktır. Çünkü hayat Allah'ın emrindedir, ölüm Onun elindedir, galibiyet Onun elindedir.

58,59. "İnanıp yararlı iş işleyenleri, içlerinden ırmaklar akan, içinde temelli kalacakları cennetteki köşklere yerleştiririz. Sabredip, Rablerine güvenerek iş görenlerin ecri ne güzeldir!"

İman edip imanlarını sâlih amellerle görüntüleyenler, iman edip imanlarının gereğini pratik hayatlarında gösterenler müslüman-ları altlarından ırmaklar akan, ırmakları tahtı tasarruflarında olan cennet saraylarına, köşklerine yerleştireceğiz. Orada ölümsüzlüğü kazanırlar, orada ebediyen kalırlar. Sonsuzluk saadeti onlar içindir.

Allah için yaşayan, Allah için amel işleyen, Allah için bir dünyayı değerlendiren, sâlih bir imanla, sâlih bir amelle Allah'a kavuşan müslümanların mükafatları ne güzeldir? Müslümanca bir hayata sabreden, yalnızca Rablerine tevekkül edip güvenenlerin mükafatları ne güzeldir? Allah'ın istediği kulluğa direnenler, müslümanca kalmaya direnenler, hayatı sadece Allah için yaşamaya direnç gösterenler, kendilerini Rablerine kulluktan koparmak isteyen tâğutlardan gelecek sıkıntılara direnenler, tüm baskılara, tüm işkencelere rağmen yollarına devam edenler, geri adım atmayı akıllarının ucundan bile geçirmeyip Rablerine güveneler cennette en büyük nimet içindedirler.

60. "Nice canlılar vardır ki, rızıklarını kendileri elde edemezler. Sizin de onların da rızkını Allah verir. O, işitir ve bilir."

Yeryüzünde nice canlılar, nice debelenen, hareket eden varlıklar vardır ki onların hiçbirisi rızıklarını taşımazlar, rızıklarını kendileri bulmazlar. Hiçbirinin rızkı sırtında taşınmaz. Hiç birisi böyle bir yükü sırtına almaz. Hem o canlıların, hem de sizin rızkınızı veren Allah'tır.

Evet rızka muhtaç olanların rızıklarını taşıma mecburiyetleri yoktur. Zaten onların böyle bir güçleri de yoktur. Görüyor musunuz? Rabbimiz kullarını rızka muhtaç yaratıyor. Kendisinden başka herkes rızka muhtaçtır, ama muhtaç oldukları rızıklarını onlara veren, onları doyuran Allah'tır. Çünkü Rezzak sadece Allah'tır. Tüm rızıkların sahibi olan Rabbimiz onları rızıklandırmaktadır. Bu Kâinatın yaratılmasından, yeryüzünün var edilmesinden sonuna kadar gelip geçecek tüm varlıkları yaratan, yarattığı varlıkların varlıklarını sürdürebilmeleri için muhtaç oldukları tüm ihtiyaçlarını temin eden Allah'tır.

Şu anda Kâinatta kaç varlık var? Kaç çeşit varlık var? Kaç miktar varlık var? Bu varlıklar nerede ve nasıl bir hayat içindedirler? Nasıl bir şart altındadırlar? Hayatlarını sürdürebilmek için neye ihtiyaçları var? Nasıl bir hayat yaşamalıdırlar? Nasıl doymalıdırlar? Bunların hepsini bilen Allah'tır. Allah'tan başka bunu kimsenin bilmesi de mümkün değildir.

Göklerde ve yerde ne kadar yaratığı varsa ne kadar kulu varsa hepsinin muhtaç oldukları rızıkları taksim eden Allah'tır. Kimin neye muhtaç olduğunu? Kime ne kadar ve ne zaman verileceğini bilen ve takdir eden Odur. Rızıkları takdir ve taksim eden de Odur. Rızık mahza Allah'ın elindedir. Mülk Allah'ındır.

Şu anda ekonomik güce sahip olanlar, askeri, siyasal güce sahip olanlar zannetmesinler ki bu sahip oldukları kendilerindendir. Bu mallarını, bu mülklerini, bu evlâtlarını kendilerinin sanmasınlar. Bunları biz kendimiz

kazandık, kendimiz bulduk filân demesinler. Onlara bütün bu sahip olduklarını veren de bir gün tüm bunları ellerinden alacak olan da Allah'tır.

Öyleyse kesinlikle bilelim ki kendimizi biz doyuruyoruz, çevremizdekilerin rızkını biz bulmuyoruz. Gökten rızkı biz indirmiyoruz. Yerden rızkı biz çıkarmıyoruz. Ve bir de şunu söyleyelim. Allah bizi rızık bulmakla da sorumlu tutmuyor. Allah bizi bunun için yaratmamıştır. Allah bizi ancak kendisine kulluk edelim diye yaratmış, bununla sorumlu tutmuştur. Yoksa bizden ne rızık istiyor, ne de doyurma.

O Allah işiten ve bilendir. Her şeyi işiten ve her şeyi bilen bir Allah ancak Rezzak olandır.

61. "Andolsun ki onlara: "Gökleri ve yeri yaratan, güneşi, ayı buyruğu altında tutan kimdir? "diye sorsan, şüphesiz "Allah'tır" derler. Öyleyse niçin (aldatılıp) döndürülüyorlar?"

Onlara sorsan, gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı sizin emrinize veren, sizin istifadenize sunan, musahhar kılan kimdir? Derler ki Allah. Herkes bilir ve itiraf eder bunu. Öyle değil mi? Gökleri ve yeri yaratan kim? Herkes diyecek ki Allah. Şu güneşi ve ayı insanların yararlanması için var eden kim? Herkes der ki Allah. Öyleyse nasıl da yaratıcıya imandan, yaratıcıya teslimiyetten, kulluktan yamuluyorlar? Nasıl uzaklaşıyorlar bu haktan? Nasıl yüz çeviriyorlar bu hak bilgiden? Göklerin ve yerin sahibi Allah'sa, güneşin ve ayın sahibi Allah'sa, varlığın sahibi Oysa, mülkün sahibi Oysa, rızkın sahibi Oysa, doyuran, besleyen Oysa niye bu insanlar teşekkür etmek için, kulluk etmek için başka tanrılar, başka İlâhlar bulmaya gidiyorlar? Nasıl oluyor da yaratıcılarını, sahiplerini dinlemiyorlar da kendi hevâ ve heveslerini din haline getiriyorlar? Evet Nereye dönüyorsunuz? Kime kulluk etmeye çalışıyorsunuz? Kimi razı etmeye çalışıyorsunuz? Kimin ekmeğini yiyip kimin kılıcını sallamaya çalışıyorsunuz? Varlığınızı kime borçlusunuz? O varlığınızı, hayatınızı kimlere adıyorsunuz? Kime muhtaçsınız kime teşekkür ediyorsunuz?

Ey kâfirler, ey müşrikler, ey yaratıcı olarak Allah'ı kabul edip te yasa belirleyici olarak başkalarını kabul eden beyinsizler, sizin her şeyiniz yanlış, her şeyiniz yamuktur. Tüm hayatınız yamuktur sizin. Yaratıcı olarak vicdanlarınızda kabul ettiğiniz Allah'ı hayatınıza karıştırmamakla, yaratmayla en ufak bir ilgisi, alâkası olmayan, sizin hayatınızda en ufak bir faydası olmayan kendiniz gibi âcizleri Rab ve İlâh kabul ederek sapıklığın daniskasını yaşıyorsunuz da farkında değilsiniz diyor Rabbimiz.

62. "Allah, kullarından dilediğine rızkı bol ve ölçüye göre verir. Doğrusu Allah her şeyi bilendir."

Kullarından dilediklerine fazlasıyla rızık veren, dilediklerine de az veren Allah'tır. Muhakkak ki Allah her şeyi bilendir. Evet rızık Onun elindedir, rızkı taksim eden Odur. Dilediklerine rızkı genişletir bol bol verir, dilediklerine de kısıverir. Çünkü her şeyi bilendir Odur. Kime ne kadar vereceğini, kime ne kadar kısacağını bilen, takdir eden Odur. Çünkü hikmet sahibidir O. Hikmeti gereği yapar bu taksimi. Kimin için zenginlik daha hayırlı, kimin için fakirlik daha iyi bunu bilen Odur. Bol vermesinde de, az vermesinde de mutlaka bir hikmet ve hayır vardır.

Öyleyse bu konuda Ona akıl vermeye, Ona yol göstermeye hakkımız yoktur. Ya Rabbi bana şu kadar vermeliydin. Beni şununla imtihan etmeliydin. Ben buna lâyıktım. Beni şununla imtihan etseydin mutlaka imtihanı kazanırdım diyerek Ona karşı gelmenin anlamı yoktur. Verdiklerini verdikleriyle imtihan eden Allah kimi neyle imtihan edeceğini en iyi bilendir. Öyleyse Onun ne verişi imtihanı kazanma sebebidir, ne de vermeyip kısması imtihanı kaybetme sebebidir. Ne çok verilenler iyi insan, ne de az verilenler kötüdür. Yâni kendilerine dünyalık bir şeyler verilenler Allah katında şerefli de verilmeyenler şerefsiz değildir. Vermesi de, vermeyip kısması da birer imtihan konusudur ve kimin kazandığı, kimin kaybettiği yarın belli olacaktır.

Evet madem rızık Allah'tandır, öyleyse nasıl oluyor da rızık vericiye kulluğu bir kenara bırakırsınız da başkalarına kulluğa yönelirsiniz? Olacak şey midir bu? Kimin ekmeğini yiyip, kimin kılıcını sal-lıyorsunuz? diyor Rabbimiz.

63. "Andolsun ki onlara: "Gökten su indirip onunla, ölümünden sonra yeri dirilten kimdir? "diye sorsan, şüphesiz, "Allah'tır" derler. De ki: "Övülmek Allah içindir", fa-kat çoğu bunu akl etmezler."

Yine onlara sorsan, gökten yağmuru indirip onunla ölümünden sonra arzı dirilten kimdir? O gökyüzünden indirdiği yağmurla yeryüzünü bahara götüren, yeryüzünde o canlılığı yaratan kimdir? Derler ki Allah. Bunu da hiç kimse inkâr edemez. Gökten suyu indiren, onunla yeryüzünü dirilten Allah'tan başkası değildir.

De ki, elhamdülillah. Elhamdülillah. İşte böyle bir Allah bizim Rabbimizdir, bizim İlâhımızdır. Ve işte hamd e lâyık olan böyle bir Allah'tır. İşte biz böyle bir Allah'a inanıyor, böyle bir Allah'ı Rab ve İlâh biliyor, hayatımızı böyle bir Allah için yaşıyoruz elhamdülillah. Ama onların çoğu bunu akl etmiyorlar. Onların pek çoğu aklını kullanıp böyle bir Allah'ı tanıyamıyorlar, böyle bir Allah'a teşekkür adına kulluğa yanaşmıyorlar da başkalarına kulluğu Ona kulluğa tercih ediyorlar.

64. "Bu dünya hayatı sadece bir eğlence ve oyundan ibarettir. Asıl hayat âhiret yurdundaki hayattır. Keşke bilseler!"

Şu dünya hayat, şu denî hayat sadece bir eğlence ve oyundan ibarettir. Evet dünya sadece bir eğlenceden, oyundan, oyalanmadan, oyuncaktan ibarettir. Evleri, barkları, dükkanları, tezgâhları, hesapları, kararları, evliliği, boşanması, sanki çocukların evcik oynamasına ben-ziyor. Dünya işte budur.

Ama bakıyoruz ki bugün mü'mini de kâfiri de dünyayı hedeflemiş, herkes dünyayı kucaklama sevdasına kapılmış. Dünya sadece bir oyun ve eğlenceden ibaret olduğu halde insanlar hep dünyayı tercih ediyorlar. Yarışlarını hep dünya adına yapıyoruz. Hep dünyalıklar konusunda yarışıyorlar. Aman daha çok malım olsun, aman daha çok Markım Dolarım olsun, daha çok dükkan, daha çok arsa, daha çok şan, daha çok şöhret, daha çok alkış, daha çok koltuk, daha çok makam, daha iyi model araba, daha güzel sofra adına yarışıyorlar. Ama maalesef daha iyi müslümanlık adına, cennette daha üstün makamları elde etme adına, daha güzel kulluk adına yarışan çok az.

Halbuki işte Rabbimizin beyanıyla adına yarıştıkları dünya oyun ve eğlenceden öte hiçbir değeri olmayan bir şeydir. Evet âhiret yurdu yanında bu dünya hayat sonludur, geçicidir. Hedef değil vasıtadır. Bitmeyecek zannettiğiniz, tüm ömrünüzü uğruna fedâ ettiğiniz bu dünya hayatı tıpkı faydalı, gerekli işleri bırakıp faydasız oyunların peşine takılanlar gibi bir oyalanmaktan ibarettir.

Dünya hayatını temel kabul edenler, onu sonsuz zannedenler, varsa da yoksa da işte yaşadığımız bu hayat vardır, bunun ötesinde başka bir hayat yoktur diyenler oyun ve eğlenceye yönelen insanlardır. Ya da onların dünyada yaptıklarının tamamı oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir. Ya da tıpkı oyun ve eğlence gibi bu hayat da kısa sürmektedir. Veya insan oyun ve eğlencelere olayların sonunu düşünemediği zamanlar dalar da ancak işin ciddiyetini, ya da ötesini düşündüğü zaman oyunun da eğlencenin de tadı tuzu kalmaz ya, işte aynen öyledir bu dünya.

Tıpkı çocuklar mahallelerinde oyun oynarken, kendi aralarında rol taksimi yapıp kimisi prens, kimisi prenses, biri kral, öbürüsü kraliçe, birisi komutan ötekisi asker filân. Gün batımına doğru anneleri, ya da babaları onları eve çağırınca o çocukların içine daldıkları prenslikleri, prenseslikleri bir anda unutup gerçek hayata dönüverirler değil mi? Yaptıkları saraylarına, evlerine de bir tekme vuruverirler değil mi? Yâni şu anda bizim yaptıklarımız da bu değil mi?

Bizler de ev bark peşinde, dükkan tezgah peşinde, krallık, prenslik peşinde koşarken bir gün bir dâvetçi, yâni ölüm meleği bizi de gerçek evimize, gerçek yurdumuza çağırıverince biz de tıpkı o çocuklar gibi oyunlarımızı bitiriveririz. Halbuki daha oyunun tam koyusundaydık. Daha işlerimizi

tamamlamamıştık. Hedeflerimiz vardı. Planlarımız, projelerimiz vardı. Ama ölüm meleği çağırıverdi bir ikindi vaktinde. Ne yaparsınız? Tüm ömrünüzü uğruna fedâ ettiğiniz bu ev-lerinize, bu dükkanlarınıza, bu oyuncaklarınıza bir tekme vurup işte ben gidiyorum demenin dışında yapabileceğiniz bir şey var mı?

Bir dünya hayatı buysa, öyleyse ey zavallı insanlar nedir sizin bu dünyaya tapınmanız? Nedir Allah'ı unutma pahasına, âhireti unutma pahasına bu dünyaya tutkunuz? Ne oluyor? Yıkılmayacak mı zannediyorsunuz bu dünyayı? Yok olmayacağını mı zannediyorsunuz ticari hayatınızın? Bitmeyeceğini mi zannediyorsunuz ömrünüzün? Bu kadar bu dünyaya bağlılığınız niye?

İşte gerçek hayat, işte canlılık, işte dirilik, işte asıl yaşanacak hayat âhiret hayatıdır. Keşke bilmiş olsalardı bu gerçeği? Gerçek hayatın öbür tarafta Allah'ın lütfedeceği cennet hayatı olduğunu bir bilebilselerdi bu insanlar.

65,66. "Gemiye bindikleri zaman, dini yalnız Allah'a has kılarak O'na yalvarırlar ama Allah onları karaya çıkararak kurtarınca, kendilerine verdiği nimete nankörlük ederek O'na hemen eş koşarlar. Zevklensinler bakalım, yakında bileceklerdir."

Bir gemiye binip denize açıldıkları zaman, gemi Allah'ın emrinde, su Allah'ın emrinde. Bütün varlıklarıyla Allah'a yönelip o anda dini sadece Allah'a halis kılarak Rablerine dua ederler. Karadayken tapındıkları, sığındıkları, hayatlarında etkili, yetkili bilip yasalarını uyguladıkları egemen güçleri unuturlar, onların bu durumda kendilerini asla koruyamayacaklarını, kurtaramayacaklarını anlarlar. Yeryüzü tanrılarının ne denize, ne gemiye, ne rüzgara söz geçirme imkânlarının olmadığını anlarlar. Aslında karada hakim ve durumda olanların orada da bir yetkileri yok ta orada durum biraz daha farklı olduğu için onları farklı bir konumda görebiliyorlar. Ama bindikleri gemide ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya geldikleri zaman, şiddetli bir fırtına, şiddetli bir kasırga, yükselen dalgalar onları her yönden sardığı ve kurtulma ümitlerinin kalmadığı bir durumda tüm güçleriyle, tüm benlikleriyle Allah'a dua ederler.

Hem de dini Allah'a halis kılarak yalvarıp yakarırlar. Dini Allah'a halis kılarak. Yâni dini yaşamanın, dine bağlanmanın gerekliliğini anlayarak Allah'a dua ederler. Dini sadece Allah'a halis kılarlar. Yâni hayat programı dediğimiz dini sadece Allah'tan almaya ve hayatlarının tümünde sadece Allah'ı hakim ve söz sahibi görmeye başlarlar ve Ona dua ederler, Ona baş vururlar.

Evet böyle ciddi bir durumdayken, Allah'a işleri düşmüşken duaları, çağırışları, ibadetleri, kullukları, yalvarıp yakarmaları sadece Allah'adır. Çünkü böyle bir durumda onların Allah'tan başka dostları yoktur. Daha önce sığındıkları, dua ettikleri, yasalarını uyguladıkları tüm siyasal, ekonomik, hukuk, eğitim tanrıları, kılık kıyafet tanrıları gözlerinde sıfıra inmişlerdir.

Ne zaman ki Allah onları karaya doğru kurtardığı zaman da şirk koşmaya başlayıveriyorlar. Tehlike geçince azmaya, azgınlık yapmaya, Allah'a kafa tutmaya, Allah'a ortaklar bulmaya başlayıveriyorlar. Allah'la işleri bitince Ona şirke yöneliveriyorlar. İşleri bitince eski küfürlerine, eski şirklerine, eski isyanlarına dönüveriyorlar. Ne kötü değil mi? Unutuyorlar denizlerin Rabbini, unutuyorlar gemilerin, rüzgarların, göklerin, yerin ve tüm âlemlerin Rabbini. Artık denizden toprağa ayak bastılar ya sanki kentlerin farklı Rableri var, farklı İlâhları var.

Evet anlıyoruz ki kâfirlerin de, müşriklerin de vicdanlarında gerçek Rab, gerçek İlâh olarak Allah hissi vardır. Ciddi bir tehlike anında o tehlikeleri def edecek, tüm zararları kaldıracak ve kendilerini koruyacak yegâne güç ve kuvvet sahibi tek varlığın, tek mercinin Allah olduğu onların vicdanlarının derinliklerinde mevcuttur. Her vicdan sahibi insan bunu çok rahatlıkla anlayacaktır, yeter ki onun vicdanı bozulmamış olsun. Mü'mini de, kâfiri de, müşriki de daraldığı zaman Allah'a dua etmekte, Allah'a yalvarıp yakarmaktadır.

Kendilerine verdiklerimize karşı nankörlük etsinler diye Rab-bimiz böylece imkân veriyor onlara. Biraz faydalansınlar bakalım. Bi-raz bu dünyada yaşasınlar, saltanat sürsünler bakalım. Biraz bu dünyadan istifade etsinler bakalım. Yakında bilecekler, anlayacaklar. Yaşasınlar bir dünya hayatını ama bilsinler ki bu hayat çok çabuk bitecek, bu hayat çok çabuk bitecek ve gerçeği anlayacaklar. Gemi yolculuklarının bittiği gibi. Tüm yolculuklarını bittiği gibi. Dünya hayatı da biter bir gün ve kabul etmeye yanaşmadığınız bir Allah'ın huzuruna çıkarsınız da hesabınızı görüverir O Allah. Şimdi bu dünyada işinize geldiği zaman Allah'a, işinize geldiği zaman da başkalarına kulluk ede durun bakalım. İşiniz düştüğü zaman Allah'a, işiniz bittiği zaman başkalarına yönelin. Elbet bir gün Onun sorgulamasıyla karşı karşıya geleceksiniz.

67. "Çevrelerinde insanlar kapılıp götürülürken Bizim Mekke'yi güven içinde ve kutsal bir yer kıldığımızı görmediler mi? Bâtıla inanıp Allah'ın nimetini inkâr mı ediyorlar?"

Görmüyorlar mı? Bakmıyorlar mı? Hiç düşünmüyorlar mı? Bir baksalar ya oturdukları Mekke'yi nasıl korunmuş, emin, güvenlikli bir hale getirdik. Halbuki etraflarındaki insanlar kırıp geçmektedir. Etraflarındakiler kavgalarla, boğuşmalarla birbirlerini yiyip bitirirken onlar son derece emin bir beldede emniyet içinde bulunmaktadırlar. Allah beyti sebebiyle onları çevreye ülfet ettirmişti. Kimse onlara dokunmu-yordu. Eğer bir adam Kureyş'tense, hattâ Kureyşten birisinin himaye-sindeyse kimse ona dokunma cesaretini kendisinde bulamıyordu.

Çünkü Allah'ın Beytinin hizmetçisi olmalarından ötürü tüm kabileler yaptıkları bu hizmetten dolayı onlara saygı duyuyorlardı. Kâbe'yi ziyaret için çevreden gelenlere cömertçe davranmaları onların saygınlığını ve dokunulmazlıklarını artırıyordu. Kimse onların kervanlarına dokunmuyordu. Halbuki çevrelerinde soygun, vurgun, talan kol geziyordu. Kervanlar soyuluyor, adamlar öldürülüyor ama kimse onlara dokunmaya cesaret edemiyordu.

Yıllar önce atamız İbrâhim (a.s) dua etmişti Rabbimize:

"Hatırlayın İbrâhim demişti ki Rabbim burasını emin bir belde kıl! Ahalisinden Allah'a ve âhiret gününe iman edenleri çeşitli meyvelerle rızıklandır diye dua etmişti."

(Bakara 126)

Ya Rabbi, bu belde emin olsun. Emniyette olsun. Yerden ve gökten gelebilecek her türlü belâ ve musibetlerden emin olsun. İnsanların birbirlerini yediği, zulümlerle haksızlıklarla birbirlerini yok etmeye çalıştığı, birinin diğerine hak tanımadığı bir dünyada yaşadıkları dönemlerde bile bu belde emin olsun, emniyetin sembolü olsun. Bu belde de insanlar huzur içinde yaşasın ya Rabbi diye dua etmişti İbrâhim (a.s) da Rabbimiz de bu beldeyi emin kılıvermişti.

İşte Rabbimiz Mekkelilere bu nimetini hatırlatarak buyuruyor ki, görmüyorlar mı bu insanlar? Allah'ın kendilerine lütfettiği bu özel nimetten dolayı Rablerine kulluğa yönelmeleri, Rablerinin elçisine iman etmeleri gerekmez mi? O gün Mekkeliler, bugün bizler tabii. Şu anda emniyet içinde bir hayat yaşıyorsak bunu bize sağlayan Allah değil mi? Şu anda evlerimize girilmiyorsa, şu anda karınlarımız doyuyorsa, ticaretimiz iyi gidiyorsa bunları bize sağlayan Allah değil mi? Niye tüm bu nimetleri bize veren Allah'ı, Onun kitabını, Onun elçisini gündemlerimize almıyoruz? Niye Rabbimize şükre koşmuyoruz? Niye tüm bu nimetler konusunda en ufak bir müdahaleleri olmayanları gündeme alıyoruz? Niye onlar kaynaklı bir hayat yaşayarak onlara hamd etmeye çalışıyoruz?

Yoksa bâtıla inanıyorlar da Allah'ın nimetlerini inkâr mı ediyorlar? Yoksa bâtıllara inanıyoruz da Rabbimizin nimetlerine karşı küfranda, nankörlükte mi bulunuyoruz? Kim verdi tüm bu nimetleri bize? Emanı, emniyeti, huzuru, sükunu, rızkı Allah mı verdi, yoksa şu hamd edilenler mi? Her şeyi Allah versin ama insanlar nimetlerin sahibine hayat hakkı tanımasınlar. Allah'ı hayatlarına karıştırmasınlar. Allah'ın istediği bir hayatı değil de başkalarının istediği bir hayatı yaşasınlar. Allah'ı bırakıp ta kendilerine başka Rabler, başka İlâhlar bulsunlar ve onların yasalarını uygulasınlar. Hayatlarında Allah'ın âyetleri değil de zalimler söz sahibi olsun. Olacak şey mi bu?

68. "Allah'a karşı yalan uydurandan veya hak kendisine gelmişken onu yalanlayandan daha zalim kimdir? Cehennemde inkârcılar için bir durak yok mudur?"

Tüm bu nimetlerin sahibi olan Allah'a karşı böyle davranarak yalan iftira edenden daha zalim kim vardır? Kendisine hak geldiği zaman o hakkı yalanlayandan daha zalim kim vardır? Evet Allah'a yalan iftira edenden daha zalim kim olabilir? Allah'ı yalanla tanımlayan, Allah'ı kendisinin tanıttığının dışında tanıtan, Allah'ın zatıyla, sıfatlarıyla, yetkileriyle alâkalı yalan söyleyen kimse zalimlerin en büyüğüdür. Allah hayata karışmaz, Allah vahiy göndermez, Allah bizden kulluk istemez şeklinde yalan söyleyen kimse zalimlerin en kötüsüdür. Allah'ın sıfatlarını, Allah'ın yetkilerini kendisinde gören veya Allah'tan başkalarına veren kimse zalimlerin en tehlikelisidir.

Yeryüzünde Allah'tan başka Rablerin, İlâhların, tanrıların varlığını kabul eden kimse zalimlerin en zalimidir. Allah bir konuda öyle bir şey demediği halde Allah böyle buyuruyor, Allah böyle istiyor diyerek Allah'a yalan iftirada bulunan kimse zalimlerin en eşettidir. İdeolojiler uydurarak, sistemler geliştirerek bunları Allah'a isnat eden, Allah'a onaylattırmaya çalışan kimseden daha zalim kim vardır?

Evet yeryüzünde haram helâl belirleme hakkının yasa koyma hakkının kendilerinde olduğunu iddia edenlerden daha zalim kim vardır? Allah'ı, dini, kitabı, peygamberi, hayatı Allah'ın kitabında ortaya koyduğu gibi değil de kendi hevâ ve hevesleriyle tanımlayarak Allah'a iftira eden kimseden daha zalim kim vardır? Halbuki ona bu konularda hak bir kitap, hak bir bilgi, hak bir peygamber gelmişti. Bu hakkı reddederek kendince hareket eden kimseden daha zalim kim olabilir?

İşte böyle zalimce davranan kâfirler için cehennem bir sığınak, bir barınak değil mi? Onlar için en iyi barınak orası değil mi? Tam on-lara lâyık bir yer değil mi? Allah'a karşı zalimce davranan, müslüman-lara karşı zalimce davranan, onlara yeryüzünde hayat hakkı tanımayanlara cehennem lâyık değil mi? Yaşasın kâfirler ve zalimler için ce-hennem? Bu zalimlere tamı tamına lâyık bir barınak hazırlayan Rab-bimize hamd olsun. Bundan daha güzel bir yer olmaz onlar için. Dünyada Rabbim Allah diyenlere alçakça saldıran, Allah'ın dünyasında Allah'a hayat hakkı tanımayan bu alçakları Rabbimiz en iyi bilendir ve onlara layığını da hazırlamıştır.

69. "Ama Bizim uğrumuzda cihad edenleri elbette yollarımıza eriştireceğiz. Allah şüphesiz, iyi davrananlarla beraberdir."

Bizim yolumuzda, bizim kulluk programımızda, bizim dinimizde cehd eden, cihad eden, çalışıp çabalayan, müslümanca bir hayatın kavgasını veren kimseler için onları muhakkak ki kendi yollarımıza ileteceğiz. Yollarımızı göstereceğiz onlara. Bizim istediğimiz bir hayatı yaşamanın derdinde olanlara, Bizi razı etmenin heyecanıyla koşanlara, Adem'in, Nuh'un, İbrâhim'in, Mûsâ'nın, Îsâ'nın, Muhammed (a.s) ların yolunu takip etmek isteyen, bu yolda cehd ü gayret gösterenler için Biz onlara onların yollarını açacağız. Onlara cennete giden yollarımızı açacağız, göstereceğiz, kolay getireceğiz. Muhakkak ki Allah muhsinlerle beraberdir. Allah kendisini görüyormuşçasına kulluk yapanlarla beraberdir. Allah kendisinin kontrolü altında olduğunun bilinci içinde kendisine lâyık kulluğa koşanlarla beraberdir. Allah'la beraber olanlar, Allah desteğinde olanlar da hem dünyada, hem de ukbada kazananlardır.

Öyleyse muhsinler olarak Rabbimize kulluğa koşalım, zalim-lerden olmayalım inşallah. Bu sûre ile alâkalı da bu kadar söz yeter. Rabbim gereği gibi anlayıp, iman edip amele dönüştüren kullarından eylesin inşallah. Ve âhiru dâvana enilhamdü lillahi Rabbil'âlemîn.